

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13078

DI FLIGLEN FUN MUT

George Sand

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

1971-72

THE STATE

1971-72

1971-72

1971

Ephim H. Jeshurin
175 EAST BROADWAY
NEW YORK, N. Y.

שול-ביבליאפעק „גדיניוקע בי״תעלער“
רעדאקטירט פון ש. באסטאמסקי

זשארוזש זאנד

די פליגלעזן פון מוט

יידיש - העלענע כאצקעלס

אנטיא-סענזאצאנאל
און פרייע אומקומען
און פרייע אומקומען

פארלאג „נשט יידישע שול“
ווילנע 1939

Printed in Poland

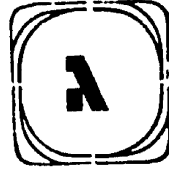
Ž. Zand

Di fliglen fun mut

jidiš H. Chackels

Druk. „Express Wilno, Wielka 33.

עווען איז דאָס אין פראַנקרײַך, אין אַ געגנט, וואָס
האָט געהייסן אַש און איז געלעגן דרײַ קילאָמעטער
פון ים. דאָס לאַנד איז געווען פלאַך און גלאַט,
באָדעקט מיט פעלדער און סעדער.

געלעבט האָט דאָ אַ פויער, וואָס האָט געהייסן דוסי.
זײַן פרוי האָט מען גערופן דוסעט. זײַ האָבן געהאַט פיל
קינדער און אַלע האָבן געהאַרעוועט, די קינדער און די עלטערן.
זײַ האָט קײן זאָך נײַט געפּלעט, און דער פּאָטער דוסי האָט
אַפילו אָנגעקליבן אַ רעכט ביסל געלט פון די עפּל אין זײַנע
סעדער און איבערהויפט פון פוטער און קעז, וואָס ער פּלעגט
האַבן פון זײַנע קי.

געלעבט האָבן זײַ שטיל, האָבן זײַן קײן מאָל נײַט געקריגט
און זײַנען געווען צופרידן מיט זײַער לעבן. נאָר אײן יונגל אין
דער מײַשפּאַה איז געווען נײַט אַזוי ווי אַלע, און אַרבעטן האָט
ער אויך נײַט זײַער ליב געהאַט. ער האָט אַ ביסל צוגעהונקען
און מע האָט אים גערופן, הינקערל. ער איז געווען אַ געזונטער,
אַ שטאַרקער, אַ שײַנער, מיט ראָזע באַקן.

געפוילט האָט ער זײַן צו אַרבעטן, ווײַל אים האָט זײַך גע-
וואָלט ווערן אַ שיפער און פאַרן אויף גרויסע שיפן איבער ימען
און אַקעאנען.

ער האָט געהאַט אַ פעטער, איז דער פעטער אין די יונגע
יאָרן געווען אַ מאַטראָס אויף אַ האַנדלסשיף. האָט ער ליב
געהאַט צו דערציילן וועגן די ווונדערלעכע זאַכן, וואָס ער האָט
געזען אויף זײַנע רײַזעס.

איצט איז שוין דער פעטער אַן אַלטער מאַן און ער ווײַנט
נײַט ווײַט פון זײַער דאָרף אין דעם שטעטלע טרוחיל אויפן
ברעג פון ים.

הינקערל האָט דעם ים קײן מאָל נײַט געזען, אָבער דעם
פעטערס מעשיות האָט ער זײַער ליב געהאַט, און אים האָט
זײַך געוואָלט ווערן אַ מאַטראָס.

דער פּאָטער האָט וועגן דעם הערן נײַט געוואָלט, און הינ-
קערל פּלעגט מוזן פּיטערן די קי און די שעפּסן.

הינקערל פלעגט מקנא זיין די פייגל. ער פלעגט טראכטן
קוקנדיק, הי עס פליען ווילדע גענדז אדער אנדערע פייגל:
— סאר א גליקלעכע זיי זינען! האבן פליגלען און קענען
פליען, ווהיין זיי ווילן!
ער האט געקענט א פולע פייגל און פלעגט זיי דערקענען
פון דער ווייטן נאך זייער געשריי און נאכן פליען.
אין מאל איז דער פעטער געקומען צו גאסט און האט
געוואלט מיטנעמען צו זיך הינקערלען, ער זאל זען דעם ים.
אבער דער פאטער האט אים ניט געלאזן. ער האט אים נאך
אויסגעלאכט:

— ווי קומט הינקערל צום ים? ער שרעקט זיך דאך פאר
אלץ, ער איז א פחדן. גלייך וואקסן אויס ביי אים פליגלען פון
שרעק—האט דער פאטער געזאגט.
— עס מאכט ניט אויס—האט דער פעטער געענטפערט:
—פריער האבן זיי, די קינדער, פליגלען פון שרעק, אבער שפעטער
וואקסן ביי זיי אויס פליגלען פון מוט.
הינקערל האט זיך פארטראכט וועגן דעם פעטערס ווערטער
און אים האט זיך אזוי געוואלט, אז ביי אים זאלן אויך אויס-
וואקסן פליגלען נון מוט.

•

דער פאטער האט באקלערט צו מאכן הינקערלען פאר
א שנידער. צו זיי אין הויז פלעגט אפגיין א שנידער—א
הויקער. גערופן האט זען אים „צי-אויף-לינקס“, וויל ער איז
געווען א געלינקטער. הינקערל האט אויף אים קוקן ניט גע-
וואלט. אזוי שרעקלעך איז ער געווען, דער „צי-אויף-לינקס“.
שטעלט זיך פאר א קליין מענטשעלע מיט צוויי גרויסע
הויקערס. א קאפ האט ער געהאט א לענגלעכן, מיט א גרויסן
פלייך. ביידע אויגן קאסאקע, די הויט—א געלע, א צעקנייטשטע.
אנגעטאן איז ער געווען אלע מאל אין טראנטעס; הענט און פיס
האט ער געהאט לאנגע, פלינקע; ווען ער פלעגט גיין, פלעגט
ער אויפהייבן א גאנצן וואלקן שטויב מיט זינע גיכע פיס.
מיט דער נאדל פלעגט ער ארבעטן אזוי פלינק, אז זיי פלעגט
בליצן אין זינע הענט.

און צו אים האָט דאָס געדאַרפט אַנקומען זיך לערנען
הינקערל. דער פּאָטער האָט זיך באַדונגען, אז ער צאָלט עפעס
צו. און -ציי-אויף-לינקס, נעמט זיין זון צו- זיך אויף דרש יאָר.
הינקערל האָט געוואָלט אַנטלויפן, ווען ער האָט דאָס דער-
הערט. אָבער ער האָט זיך ניט באַוווּן אַרומצוזען, ווי דער
שניידער האָט אים אַ כאַפּ געטאָן. אַרויפגעזעצט צו זיך אויפן
הויקער און זיך געלאָזט גיין איבערן וועג. ער האָט אַפילו ניט
געלאָזט הינקערלען זיך געזעגענען מיט זיין מאַמע, וואָס איז
אַרויס אין אַ צווייטער קאַמער מיטגעבן אים אַ פעקעלע אויפן
דעג.

ווען די מאַמע איז צריבער איבער דער שחער, איז שוין
דער הויקער געווען ווייט פון הויז. הינקערל האָט מער נישט
פון ווייטן אויסגעצויגן צו איר די הענט און האָט וויינענדיק
אויסגעשרייען:

— מאַמע, מאַמע...

ער האָט געזען פון ווייטן, ווי די מאַמע האָט זיך אַראָפּגע-
לאָזן אויף דער ערד און ווי דער עלטערער ברודער האָט זי
אויסגעהויבן און אַרבינגעטראָגן אין שטוב אַרביין.
הינקערל האָט געמיינט, אז זיין מאַמע איז געשטאַרבן.
פאַר גרויס צער האָט ער אַראָפּגעלאָזן דעם קאַפּ און געחלָשט
אויפן הויקערס פלייצע.

דער שניידער האָט אים געהאַלטן פעסט און איז געגאַנגען
אַלץ ווייטער און ווייטער. ס'איז אים אָבער געוואָרן שחער צו
טראָגן הינקערלען און ער האָט אים אַרויפגעזעצט אויף זיין
אייזל, וואָס איז געווען קליין און מיאוס ווי זיין באַלעפּאַס.

צוויי האָבן זיי זיך געשלעפט 3 קילאָמעטער און זיי זיינען
צוגעקומען גאָר נאָענט צום ים. אָבער דאָס וואַסער האָט זיך
ניט געזען. דער ברעג איז געווען פאַרשטעלט מיט זאַמדיקע
בערגלעך, וואָס הייסן דיונעס. זאָ האָט זיך דער שניידער אָפּ-
געשטעלט. ער האָט אַראָפּגענומען דעם יינגל פון אייזל, אַחעק-
געלייגט אים אויפן זאַמד. האָט זיך אַליין אויך אויסגעצויגן
דערביי און איז אַינגעשלאָפן.

דאָס איז געווען אין אַ קיילן שאַטן צווישן צוויי זאַמדיקע
בערגלעך.

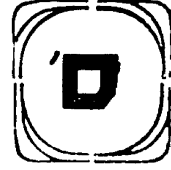
הינקערל האָט זיך אויפגעכאַפט און זיך גלייך דערמאָנט.
וואָס מיט אים האָט געטרעפן. דער ערשטער געדאַנק איז גע-
ווען—אַנטלויפן, וואָס גיכער אַנטלויפן פון מזרחדיקן שניידער.
ער האָט אַראָפגעוואָרפן די הילצערנע שייך, וואָס ער האָט גע-
טראָגן, האָט זיך שטיל פאַרביגעגנבעט פאַרביי דעם שלאָפעדיקן
הויקער און זיין אייזל.

הינקערל האָט זיך אויפגעהויבן אויפן פּערגל. ער האָט
געמיינט, אז פון דאָרטן וועט ער דערזען דעם וועג, וואָס פירט
אַהיים. אָבער פון פּערגל האָט ער דערזען נאָך אַזוינע פּערגלעך
און קיין וועג האָט זיך ניט געזען. ער האָט פאַשלאָסן צו לויפן.
ווי די אויגן וועלן אים טראָגן, האָט זיך אַראָפגעלאָזט פון פּערגל
און איז געלאָפן מיטן געדיכטן גראָז. דערנאָך האָט ער זיך
דערמאָנט, אז דער שניידער קען באַמערקן, ווי דאָס גראָז
רירט זיך, און אים אָנכאַפן. דעריבער האָט ער פאַשלאָסן צו
לייגן שטיל און וואַרטן ביז נאַכט.

דערזעלע האָט זיך צי-אויף-ליינקס אויפגעכאַפט. דערזען
אז דער יינגל איז אַנטלאָפן, האָט ער געוואָגט צו זיך אַליין:
נישקשעה, איך וועל אים שוין געפינען, איך וועל אים כאַפן
אין דערביידיקן דערפליי.

און ער איז זיך אַוועק וועטער מיט זיין אייזל.

איז געווען שוין פינצטער, ווען הינקערל איז ארויס
פון זיין באהעלטעניש.
די נאכט איז געווען א שטילע, א ווארעמע.
אבער הינקערל האט דערהערט א מאַדנעם גערויש.

עס האט ניט אויפגעהערט ניט אויף איין קגע.
דאָס האָבן זיך די כוואַליעס פון ים געקלאַפט אָן ברעג.
הינקערל האט קיין מאַל קיין ים ניט געזען, האט ער ניט
געוואוסט, וואָס פאַר אַ גערויש דאָס איז. ס'איז געווען פינצטער
אָרום און אַרוב, און דאָך האָט ער געזען, אז פון איין זיט ציען
זיך פּערגלעך און פון דער אַנדערער זיט איז עפעס פּוסט, און
אַ מאַדנע זאך: די שטערנדלעך, וואָס פינקלען אין הימל, שפּילן
אונטן אויך, דאָרטן, וווּ ס'איז פּוסט, דאָס איז געווען דער ים,
און די שטערן האָבן זיך געשפּילט אין האַסער.

הינקערל האט זיך דערמאָנט אָן זיין מאַמען, ווי זי איז
אַנידערגעפאַלן, און ער האָט אָנגעהויבן וויינען. ס'איז אים געווען
קאַלט, און ס'האָט זיך געוואַלט עסן, פון פּערגל איז עפעס
אַראָפּגעפאַלן. דאָס איז געווען אַ פּוקס און אָפּשן גאַר אַ האָז.
הינקערל האָט זיך דערמאָנט וועגן וועלף, און זיין האַרץ האָט
גענומען ציטערן.

ער מוז זיך אַראָפּלאָזן נידעריקער און געפינען אַן אָרט
צום שלאָפן. אָבער ס'איז אזוי שווער צו גיין, שטיינער קמקלען
זיך פון אונטער די פיס.

מיט אַ מאַל האָט ער דערהערט, ווי מע זינגט הויך אין דער
לופטן, אים האָט זיך געדוכט, אז דאָס זינגען קליינע קינדער.
דאָס זינגען געווען ים-פייגעלעך. אָבער הינקערל האָט גע-
מיינט, אז דאָס זינגען גוטע גיכטער, מלאכים, וואָס קענען אים
ראטעווען. ער האָט פונאַנדערגעלאָזן די הענט אזוי ווי פליגלען
און זיך גענומען בעטן:

— גוטע גיכטער, ראטעוועט מיך, נעמט מיך מיט, לאָזט
מיך ניט איבער אליין!

פאָכנדיק מיט די הענט איז הינקערל נאָכגעלאָפן נאָך די שטימען, וואָס האָפן זיך געטראָגן אין דער לופטן. לויפנדיק נאָך זיי האָט ער פאָרגעסן אָן די שטיינער און גריבער, וואָס זינען געווען אונטער זינע פיס. אים האָט זיך געדוכט, אז ער האָט פליגלען און אז ער לויפט ניט, נאָר ער פליט. אָבער די שטימען זענען אַלץ שוואַכער און שוואַכער. זיי טראָגן זיך אַזעק חבט, חבט. זיי הערן זיך שוין ניט... הינקערל פילט, אז ער איז מיד. די פליגלען לאָזן זיך אַראָפּ. ער קען שוין מער ניט פליען. ער לאָזט זיך אַראָפּ אויף דער ערד. סאַר אַ חייכער זאַמד עס איז אונטער אים! ער ציט זיך אויס, און אַרום אים וועסט זיך עפעס. פריער מיינט ער, אז דאָס זינען עפליימער וואָט בליען. ער גייט צו נענטער, רירט זיך צו צו זיי און זעט, אז דאָס זינען פעלדן. צווישן די שטיינער האָפן גערונען ריינע שטראַמען וואַסער. די כוואַליעס פון ים האָפן זיך געקלאַפט אָן ברעג. אַט לויפן זיי אָן און אַט שפּרינגען זיי אָפּ אויף צוריק.

הינקערל גייט צו נענטער צום ברעג. די ערד ווערט אַלץ פּיכטער און פּיכטער אונטער זינע פיס. דאָס איז דאָס אַרט פון ברעג, וואָס ווערט אין גאַנצן פאָרגאַסן פון די כוואַליעס צו זיי מאַל אין מעת לעת.

הינקערל חייט ניט, אז דער ים פאָרגיסט מיט זינע כוואַליעס אַ גרויסן טייל פון ברעג. זעקס שעה נאָך אַנאַנד פאַר- גיסן די כוואַליעס דעם ברעג. דאָן זאָגט מען: -עס האָט זיך אָנגעהויבן דער צופלוס.

עס פאָרגייען זעקס שעה, און דאָס וואַסער טרעט הידער אָפּ פון ברעג. די כוואַליעס גייען אַזעק אַלץ חבטער און חבטער. ביז זאַנען דער גאַנצער ברעג ווערט פריי פון וואַסער.

דאָן זאָגט מען: -עס האָט זיך אָנגעהויבן דער אָפּפלוס.

דער אָפּפלוס געדויערט זעקס שעה. און אזוי זיי אין אַ מעת לעת איז דאָ 24 שעה, קומען אין דער ציט פאַר צוויי צו- פלוסן און צוויי אָפּפלוסן. די וואָס חזינען אויפן ברעג פון ים, חייסן זענען דעם זייער גוט און זיי היטן זיך אַרומצוגיין אויפן ברעג, זען עס הייבט זיך אָן דער צופלוס, וועל מע קען דער- טרונקען ווערן. פאָרקערט, ווען דאָס וואַסער טרעט אָפּ פון ברעג.

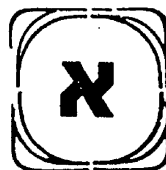
ווען עס קומט פאר דער אפפלוס, גייט מען ארויס אויפן ברעג,
זייל אויפן זאמד בלייבן איבער פיש און אלערליי ים-תְּהִלֶּעךְ.

הינקערל האט דאך קיין מאל קיין ים ניט געזען און ער
האט אויך ניט געוואסט וועגן צופלוס און אפפלוס. דערפאר איז
ער זיך רויק ארומגעגאנגען אויפן נאסן טייל פון ברעג. ער האט
ניט געוואסט, אז דאס איז געפערלעך, אז עס קען זיך באַלד
אָנהייבן דער צופלוס.

מיר ווייסן שוין, אז אויפן ברעג זינען געלעגן א פולע
גרויסע שטיינער, שטיקער פעלזן, אויף די פעלזן, וואָס זינען
געלעגן גאר נאָנט פון וואַסער, האָט ער אין דער פינצטער עפעס
אָנגעטאפט. דאָס זינען געווען מושלען. אין זיי זינען געלעגן
ים-תְּהִלֶּעךְ, וואָס מע רופט זיי אויסטערן. די אויסטערן זינען
זייער געשמאק און מע עסט זיי רויע.

הינקערל האָט וועגן אויסטערנס גאַרנישט געוואסט. ער איז
אַבער געווען הונגעריק, האָט ער ניט חילנדיק צעבראַכן אַ מושל
און אַרינגעכאַפט דאָס תְּהִלֶּע אין מויל אַרײַן. ס'איז געווען
זייער געשמאק. האָט ער געפרוּחט נאָך איינע און נאָך איינע.
ער האָט זיך אָנגעגעסן פֿיז זאָט און ס'איז אים געוואָרן ליכטער.
ער האָט זיך צוגעשפּאַרט צו אַ שטיין און געקוקט אויפן ים.
ער האָט זיך דערמאַנט, חי ער איז געפּלויגן פון אויפן איצט.
ווען ער איז געווען זאָט און רויקער, האָט ער פאַרשטאַנען, אז
ער איז ניט געפּלויגן. דאָס האָט זיך אים אָפּגעדוכט. אין דער
אַמתן האָט ער זיך אַראָפּגעקליקט פון בערגל. עס האָט אים
קיין גליד ניט וויי געטאַן, און ער האָט זיך געפּרייט, וואָס ער
זעט פאַר זיך דעם ים.

דער זייגער איז שוין געווען צען. אין דער היים וואָלט ער
שוין לאָנג געשלאָפּן. די אויגן האָבן זיך גענומען קלעפּן און ער
איז אינגעשלאָפּן.

ין א שעה צוויי ארום האָט זיך הינקערל אויפגעכאַפּט פון א מאַדנעם גערויש. דאָס האָפּן זיך די כוואַליעס געקלאַפּט אָן שטיין. ווי ער איז געלעגן. אויף די כוואַליעס איז געווען אַ חמסער שוים. ער וויל לויפן צו די גרויסע חמסע פעלזן. וואָס זינען הינטער אים. אָבער די כוואַליעס דערגרייכן שוין פּיז די חמסע פעלזן. ער פרובירט אַראַפּלאָזן די פּיס אין וואַסער. אָבער ס'איז אזוי טיף. אז די פּיס דערטאַפּן נישט דעם גרונט. און די כוואַליעס לויפן אלץ אָן. איינע העכער פון דער אַנדערער. זיי קלאַפּן זיך אָן פעלזן. טרייסלען אים און באַשפּריצן הינקערלען מיט געוואַלצענע טראַפּנס. ער מוז בלויבן אויפן שטיין. ער האַלט זיך אָן מיט ביידע הענט. אָבער די כוואַליעס הייבן זיך אַלץ שטאַרקער.

הינקערל טראַכט: באַלד וועלן די כוואַליעס מיך אַראַפּ-שווענקען פון פעלזן. איך וועל שטאַרבן. ער דערמאַנט זיך אָן דער מאַמען און מאַכט צו די אויגן. ער וויל נישט זען. ווי די כוואַליעס וועלן אים פאַרשלינגען.

אָבער מיט אַ מאַל דערהערט ער ווידער שטילע שטימען אין דער לופטן. הויך איבער זיין קאָפּ. אים דוכט זיך. אז זיי רופן אים. זיי וועלן אים ראַטעווען. ער פּילט הידער, אז ער האָט פּליגלען. ער הייבט אָן צו פּאַכן מיט זיי. ער פּלייט איבערן וואַסער. ער רירט זיך צו צו די כוואַליעס. דאָס וואַסער איז אזוי וואַרעם. ס'איז אים גוט. ער הייס אַליין נישט, צי ער שווימט, צי ער פּלייט.

דען הינקערל האָט זיך אויפגעכאַפּט. איז שוין געווען טאַג. דער צופּלוס האָט זיך שוין לאַנג געענדיקט. ארום פעלזן, וווּ ער איז געלעגן. איז שוין הידער געווען זאַמד. און דער ים איז געווען ערגעץ חמט פאַרויס.

פון וועטן דוכט זיך. אז ער איז גרין. און ער רוישט. הינקערל וויל צוגיין נענטער צום ים. ער וויל זען. ווי דער ים זעט אויס פּי טאַג. ער קריכט אַראַפּ פון פעלזן און לויפט און לויפט איבערן נאַסן זאַמד. וואַסערע ווּנדערלעכע מושלען ער געכניט אויף דער ערדן דאָס האָט דער ים איבערגעלאָזן. אַלע מאַל נאָכן צופּלוס לאַזט ער איבער עפעס אויפן ברעג.

הינקערל דערזעט אויפן ים שיפן מיט זעגלען, און זייער
ווייט זעט זיך אפילו גאר א גרויסע שיף.
א, היילט זיך אים זיין אויף דער שיף!

הינקערל האָט זיך גאר פארגעסן אן שנידער. אָפער ער
דערזעט אויפן ברעג א מענטשן. ער דערמאָנט זיך זעגן הויקער
און הייל אנטלויפן. אָפער דער מענטש איז דאָך ניט דער שניי-
דער. ער איז צוזאָ הויכער און יונגער. סאר א גליקו דאָס איז
דאָך הינקערלס עלטערער ברודער פראַנסואַ. א, פראַנסואַ זעט
אים ניט ארויסגעבן דעם שנידער. פראַנסואַ איז צוזאָ גוטער.
ער האָט הינקערלען אזוי ליב. הינקערל לויפט אנטקעגן דעם
ברודער. ער דערציילט אים, ווי ער איז אנטלאָפן פון שנידער
און ווי ער האָט גענעכטיקט אויפן פעלז.

פראַנסואַ חונדערט זיך, ווי אזוי הינקערל איז ניט דער-
טרונקען געזאָרן. דער צופלוס פאָרגיסט דאָך דעם גאנצן ברעג.
א, — ענטפערט הינקערל — גוטע גימסטער, וואָס זינען גע-
פלוּיגן אין דער לופטן. האָבן מיך געראַטעוועט. איך בין געפלוּיגן
נאָך זייערע שטימען און בין ניט דערטרונקען געזאָרן.

— רייד ניט קיין נאָרישקייטן! — ענטפערט אים פראַנסואַ:
— קיין גימסטער זינען ניטאָ. דאָס זינען געפלוּיגן ים-פייגעלעך.
דו ביסט אויך ניט געפלוּיגן. דאָס האָט זיך דיר געפֿלומט.

— איך וועל גיין מיט דיר אַהיים. פראַנסואַ — האָט הינקערל
געזאָגט.

— ניין, גיי ניט אַהיים. דער פאָטער וועט דיך ווידער
אזעקגעבן צום שנידער. מיר זינען דאָך ניט ווייט פון שטע-
טעלע טרוויל. דאָ וויינט אונדזער גוטער פעטער לאָקאל. גיי
אזעק צו אים. ער וועט פאר דיר קריגן א שטעלע פון א יונגע
אויף א שיף — זאָגט פראַנסואַ.

יונגע הייסט א יונגל, וואָס לערנט זיך צו זיין א מאַטראָס
אויף א שיף.

הינקערל דערפרייט זיך און ער גייט מיטן ברודער קיין
טרוויל. דאָס איז גארניט קיין שטעטעלע. גיכער איז דאָס א
דערפל, וווּ עס וויינען לויטער פישער.

דער פעטער האָט געוויינט אין אן אַרעמען שטייבעלע. ער

האָט זיי צוגענומען מיט גרויס פרייד און צוגעזאָגט, אז ער
וועט זוכן פאר הינקערלעך אַ שטעלע אויף אַ שיף.

פראַנסואַ האָט זיך געזעגנט מיטן ברודערל, האָט אים
איבערגעלאָזן אַ ביסל געלט און זיך אומגעקערט אַהיים.

דער פעטער איז געווען זייער אַ גוטער, אָבער געפינען
אַ שטעלע אויף אַ שיף פאר הינקערלעך איז געווען שווער:
מע האָט אים ניט געוואָלט נעמען, ווייל ער האָט אַ ביסעלע
געהונקען. דער פעטער און הינקערל האָבן איבערגעלעבט גרויס
פאַרדרוס. די מומע איז גאַרניט געווען אזאַ גוטע ווי דער פעטער.

אין מאָל ביי דער נאַכט ליגנדיק אין בעט האָט הינקערל
דערהערט אזאַ געשפרעך צווישן פעטער און דער מומען:

— פיר אָפּ דעם יינגל אַהיים. הי לאַנג וועט ער זיין ביי
אונדז? אונדזערע קינדער עסן אויך ניט צו זאַט, האָסטו נאָך
געבראַכט דעם פוילער. זאָל ער פיטערן קי ביי זיין פאָטער
אָדער זיך לערנען נייען ביי צי-אויף-לינקס?

— וואָרט אויף — האָט זיך געבעטן דער פעטער — איך וועל
פאר אים געפינען אַרבעט אויף אַ שיף. אַ נאַנטות אויף אַ קינד.
ווי גיט מען אים אַוועק צו אַזאַ בייזן מענטשן ווי צי-אויף-לינקס?
די מומע האָט זיך אָבער ניט געלאָזן איבערריידן. זי האָט גע-
פאָדערט, אז דער פעטער זאָל מאַרגן אין דער פרי אָפּפירן
הינקערלעך אַהיים אָדער צום שניידער, וואָס נייט איצט אין
דערבײַקן דערפיל.

הינקערל האָט פאַרשטאַנען, אז דער פעטער וועט אים שוין
ניט קענען ראַטעווען. ער מוז אַנטלויפן. ווען אַלע זינען אַבן-
געשלאָפן, האָט זיך הינקערל שטיל אָנגעטאַן, האָט גענומען זיין
פּעקעלע, וואָס ער האָט געהאַלטן ציקאַפּנס שטאַט אַ קישן.
האָט איבערגעצויילט דאָס ביסעלע געלט, וואָס דער ברודער האָט
אים איבערגעלאָזן. מיינט ניט, אז הינקערל איז געשלאָפן
אויף אַ בעט: אין גאַנצן זינען אין שטיבל געווען צוויי
בעטן. זינען אויף זיי געשלאָפן דער פעטער, אַלע יינגלעך,
און די מומע מיט אַלע מיידלעך. קיין באַנק איז אין שטיבל אויך
ניט געווען. איז הינקערל געלעגן אויף אַ ברייטער פּאַליצע,
וואָס איז געווען גאַר הויך לעבן באַלקן. ווי ס'איז געווען אַ
קליין דאַכפּענצטערל, צום געלעגער פּלעגט מען צוקומען דורך

א לייטער. הינקערל וויל שוין אראפלאזן די פיס אויפן לייטער.
אבער ער דערמאנט זיך, אז די מומע האט אריבערגעשטעלט
דעם לייטער לעזן א צווייטן ווינקל. ווען זי איז געגאנגען אויפן
בידעם. הינקערל האט זיך אפגעקוקט אין פענצטערל. ס'איז
געווען א ליכטיקע נאכט. ווי גייט מען אראפ פון דער פאליצע
דער לייטער איז אזוי ווייט; ווי שפרינגט מען אראפ די פאליצע
איז אזוי הויך.

ער עפנט הידער אויף דאס דאכפענצטערל. ס'איז א קליינט
דאך קען מען דורכקריכן. אבער ס'איז אזוי ווייט פון דער ערד.
אזוי הויך. וואס טוט מען? ער מוז דאך אנטלויפן, איידער ס'וועט
טאג ווערן. און די אויגן קלעפן זיך. מיט א מאל גיט דער הינט
אן עפן דאס פענצטערל. פון ים דערטראגן זיך שטילע רופן:
פלי, פלי גיכער צום ים שלאף ניט. לאז פונאנדער דמע
פליגלען!

ביי הינקערלען הייבט אן שטארקער צו קלאפן דאס הארץ.
ער דערפילט הידער, אז ער האט פליגלען, אז זיי וויקלען זיך
פונאנדער. ער איז ארויס דורכן דאכפענצטערל און האט זיך
אראפגעלאזן אויף דער ערד. האלטנדיק זיך פאר א הויכן אלטן
מאסטבוים, וואס די טויפן פלעגן אויף אים זיצן, און זמע
פליגלען האפן אים געבראכט צום ברעג פון ים. ער איז לאנג
געלאפן איבערן טיפן זאמד צווישן וואסערראר. א מידער איז
ער אנדערגעפאלן אויף דער ערד און איז אפגעשלאפן. די זון
איז שוין געווען אויפן הימל, ווען ער האט אויפגעעפנט די אויגן.
וואס טוט מען? ווהין גייט מען? ער קען זיך נאך הידער
אנשטויסן אויפן שנידער. ער גייט דא אין די פישערשע דערפער.
אפאר גיין אהיים? אבער דאן וועט ער שוין געהיס אריינפאלן
צו צי-אויף-לינקס אין די הענט. ניין, ער וועט אהיים גיין.
דא אויכן ברעג פון ים וועט ער בעסער בלייבן אויף אלע מאל.
צווישן די דיונעס און די פעלזן קען מען זיך באהאלטן, און
שפוזן וועט ער זיך מיט אויסטערנס. די פעלזן, וואס דער צו-
פלוס באגיסט מיט וואסער, זמען געדיכט באדעקט מיט די
מושלען פון אויסטערנס.

ער מוז אבער פריער פון אלץ געפינען א באהעלטעניש.
ער האט געהערט, אז אין די פעלזן געפינט מען א מאל היילן.

מיט גרויס מי איז ער ארויפגעקראָכן אויף אַ הויכן שפיציקן
 פעלן. ער האָט זיך געקענט אראָפּרייסן און אראָפּפאלן.
 עס דרייט זיך דער קאָפּ. ווען מע גיט אַ קוק אויף אונטן.
 ביי נאַכט איז אנדערש: ביי נאַכט זעט זיך ניט צווי גוט. פילט
 מען ניט. ווי געפערלעך עס איז, און עס וואַקסן אויס פליגלען.
 און דאָך קלעטערט ער אַלץ העכער און העכער. זמן מי איז
 ניט אומזיסט. אַט שוואַרצט זיך עפעס אַ שפּאַלט אין פעלן. ס'איז
 טאַקע אַ הייל. וויזט אויס, זינען שוין דאָ אַ מאָל געווען
 מענטשן. דער אַרבינגאנג איז פאַרשטעלט פון ווינט מיט אַ קוסטל.
 אינעווייניק איז אפילו דאָ אַ באַנק. און אויף דער ערד ליגן
 קוילן און אַש. קענטיק, אַז מע האָט דאָ געמאַכט אַ פּיער.
 אָבער די מענטשן זינען שוין דאָ לאַנג ניט געווען: דאָס גראָז
 לעבן הייל איז ניט צעטראָטן פון קיין טרייט.

הינקערלען געפעלט די הייל: קיינער וועט אים דאָ ניט גע-
 פינען. מער פאַר אַלעמען שרעקט ער זיך פאַרן שניידער און
 פאַר דער מומען. אָבער אַהער קענען זיי דאָך ניט קומען.

הינקערל רייסט אָן גראָז און לייגט עס אַזעק אויפן באַנק.
 דאָס וועט זמן ממן געלעגער—זאָגט ער צו זיך אליין.
 אָבער ווי איינזאַם דאָ איז. ווען ער האָט דאָ זייער הונט אָדער
 אַ קו פון זייער סטאַדע, וואָלט אים אַזוי אומעטיק ניט געווען.
 ער מוז זיך גוט איינקוקן וואָס דאָ טוט זיך אַרום אים. פון איין
 זייט זעט זיך אַ גראָבן. איז גראָבן וואַקסן פלומען, פרישע גראָז.
 דאָס וועט זמן ממן סעדעלע—דערפרייט זיך הינקערל.

ער גייט ווייטער און קומט צו אַ טיפן שפּאַלט. ס'איז אומ-
 מיגלעך אַריבערצושפּרינגען אָדער אַראָפּצולאָזן זיך אויף אונטן.
 אַזוי גלייך זינען די ווענט פון שפּאַלט. ער קערט זיך אום
 אין הייל. עס ווערט פינצטער. הינקערל ציט זיך אויס אויף זמן
 געלעגער און שלאָפט אַבן. אָבער דער שלאָף איז ניט קיין
 רויקער. אַלע ווילע כאַפט ער זיין אויף. אים דוכט זיך אַלץ, אַז
 ער הערט שטימען. איין מאָל האָט זיך אים אפילו אַפּגעדאַכט.
 אַז ער הערט ווי צי-אויף-לינקס רעדט און לאַכט. הינקערלען
 איז קאַלט געוואָרן פון שרעק. דערנאָך איז אים פאַרגעקומען.
 אַז ער הערט, ווי קי מוקען און הינט בילן. ער האָט זיך דער-
 פרייט. אויב קי און הינט, זינען דאָך פאַראַן דערביי מענטשן.

איז ער ניט גאר אליין אויף דער וועלט. א בארוקטער איז ער
חידער אינגעשלעפן.

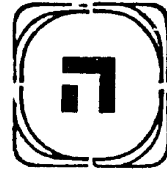
אין דער פרי, הי נאר ער האט זיך אויפגעכאפט, איז ער
געגאנגען אין דער זיט, פון וואנען עס האבן זיך ביי נאכט
געהערט די שטימען. אבער קיינער האט זיך ארום און ארום
ניט געזען. מער נישט עטלעכע פייגל, גלייכע און קליינע,
זינען פארביגעפלויגן. אנדערע האבן זיך אראפגעלאזן אויפן
שפיץ פון פעלז.

דאס האבן זיך מיט מיר גערייצט ביזע גיסטערן—האט
הינקערל געטראכט. ווען ער האט זיך דערמאנט די קולות, האט
ער האט געהערט ביי נאכט.

אבער פראנסוא זאגט, אז קיין ביזע גיסטער זינען ניטא.
ער וואלט מיך אויסגעלאכט, ווען איך דערצייל אים דאס.
ביי די געדאנקען האט זיך הינקערל פארשעמט פאר זיך
אליין.

— ניין — האט ער געזאגט — איך וועל פאר קיינעם קיין
מזרא ניט האבן. ביי מיר וועלן אויסוואקסן פליגלען פון מוט,
ווי דער גוטער פעטער זאגט.

ינקערל האָט געחאַלט טרינקען. קיין וואַסער האָט
 נישט אויסגעפעלט. פון די פעלזן האָבן זיך געגאַסן
 קלאַרע שטראַמעלעך. ער האָט געפונען עטלעכע
 גרויסע מושלען און האָט זיי אונטערגעשטעלט אונט-
 טער דעם שפאַלט אין פעלז. פון וואַנען ס'האָט געפלאָסן וואַסער.
 די מושלען האָט ער אַרבינגעטראָגן צו זיך אין הייל. ער האָט
 געגעסן דאָס ביסל טרוקענע ברויט, וואָס ער האָט געבראַכט
 מיט זיך, און פאַרטרונקען מיט וואַסער.

דער טאָג איז פאַרבבגלעאַפן גאָר גיך. ער האָט געקוקט
 אויפן ים דורכן שפאַלט פון זיין הייל. היפל זיין האַרץ האָט
 געגלוסט. עס האָבן זיך געזען באַטן און שיפלעך, אָבער מע איז
 נישט צוגעפאָרן נאָענט צום ברעג: דאָס אָרט איז געווען גע-
 פערלעך פאַר שיפן. צו פיל שטיינער איז געווען אויפן ברעג
 און אין וואַסער לעבן ברעג. אָן אַזוינע שטיינער קען זיך צע-
 ברעכן די שטאַרקסטע שיף. פון קלעטערן איבער די פעלזן איז
 הינקערל מיד געחאַרן און ער איז געשמאַק געשלאָפן די גאַנצע
 נאַכט אין זיין באַהעלטעניש.

אַזוי זינען פאַרבבגלעאַפן דריי טעג. הינקערל האָט
 זיך געפילט גוט. אַרבעט האָט ער געהאַט איבערן האַלדז.
 ער פלעגט אַראָפקריכן גאָר אונטן און אַנקלעבן אויסטערנס.
 דאָס איז דאָך געווען זיין איינציקע שפּיז, און מושלען מיט
 אויסטערנס קען מען געפינען נאָר אויף די פעלזן, וואָס דער ים
 באַגיסט מיט זינע געזאַלצנע כוואַליעס. ער האָט אָנגעשניטן
 ראָר-שטעקלעך און צוהינגן פון ווערבעס. געבראַכטע אין דער הייל
 און גענומען פלעכטן פון זיי אַ קאַרב. דאָס געלעגער האָט ער
 אויסגעבעט מיט ים-וויקס (געוויקסן אַזוינע, וואָס וואַקסן אין ים
 און וואָס די כוואַליעס וואַרפן אָפּט אַרויס אויפן ברעג). צווישן
 די שטיינער האָט ער באַמערקט הילדע הינדעלעך, קוראַפאַטקעס.
 ער האָט פלינק געוואָרפן אַ שטיין און געטראָפן אַ פויגל.
 אָבער ווי עסט מען רויע פלייש? הינקערל האָט זיך אָן עצה גע-
 געפן. אין יענער צייט איז נאָך קיין שוועבעלעך נישט געווען.
 יעדער מאַן, אַפילו אַזוינע יינגלעך ווי הינקערל, פלעגן טראָגן

אין קעשענע א שטיקל אבזן, א שארפע שטיקל שווארצע קיזל-
שטיין און א טרוקענעם שוועמל, וואס וואקסט אויף ביימער.
הינקערל האט אַנגעלייגט א קופע טרוקענע צוויגלעך, האט אויפן
קיזלשטיין אדעקגעלייגט א שטיקל פונעם טרוקענעם שוועמל.
מיטן אבזן האט ער דערלאנגט א שטארקן קלאפ איבערן שטיין.
ס'איז ארויס א פונק, פון פונק האט זיך אַנגעכאפט דאָס שטיקל
טרוקענע שוועמל. הינקערל האט מער נישט ווי געווארט אויף
דעם. באלד האָבן זיך אַנגעכאפט די טרוקענע צוויגלעך.
א פּערל, אזא ליכטיקער און ווארעמער, האט שוין געפלאַקערט
לעבן דער הייל.

הינקערל האט אויף אים אויסגעבראַטן זיין קוראַפּאטקעלע.
אין די פעלזן האָבן זיך גענעסטלט זייער פיל פייגל.
הינקערל האט זיך ניט געקענט אַנפרייען מיט זיי. וואָסערע
פאַרשיידענע פייגל דאָ זינען געווען אַנדערע פלעגן פלעגן גאַר
הויך אין דער לופטן און זיך פאַרלירן אין די וואַלקנס, אַנדערע
פלעגן זיך טראָגן גאַר נאָנט צום וואַסער און אָפט זיך לאָזן
שחיימען. איבערהויפט האָבן אים פאַראינטערעסירט גאַר
גרויסע פייגל, וואָס פלעגן זיך דרייען אין א קרעץ אין פלוייען
הימל און פלעגן מיט א מאָל ווי א שטיין אראָפּפאלן אויף אונטן.
הינקערל האט זיך איבערצייגט, אז דאָס פאלן זיי אָן אויף אַנדערע
פייגל, וואָס זינען שוואַכער פון זיי.

גאַר פיל פון די פייגל שפּיזן זיך מיט פיש. די בעסטע
ציט פון פאַנגען פיש איז, ווען עס הייבט זיך אָן דער אָפּפלוס.
פיל פיש בלייבן דאָן אויפן זאַמד. עס טרעפט זיך אָבער גאַר
אָפט, אז אַ נייע כוואַליע כאַפט אונטער די איבערגעפליבענע און
טראָגט זיי אדעק אין ים אַרביין. גאַר די פייגל מיט זייער פלינקייט
קענען זיך נאָכיאָגן נאָך דער כוואַליע און אַרויסכאַפן דעם פיש.
הינקערל איז מקנא געווען די פייגל, אָמת. ער האט זיך דער-
מאָנט, אז פּו אים זינען שוין עטלעכע מאָל אויסגעוואַקסן
פליגלען. פליגלען פון מוט. אָבער דאָס איז געווען אין מינוטן
פון גרויסער געפאַר. איצט האט ניט געלוינט צוליב א פישל זיך
וואַרפן פון דער הויך אין וואַסער אַרביין. בעסער זיך אויסלערנען
שווימען און נאָכיאָגן כוואַליעס שחיימענדיק.
הינקערלען איז פרייער קיין מאָל ניט אויסגעקומען צו

שחיימען. אָבער ער איז דאָך געווען אַ מוטיקער יינגל. ער האָט זיך ניט געשראָקן פאַרן דערטרינקען. ער האָט זיך גענומען אַליין לערנען שחיימען. אַרבעטן מיט די הענט און פיס אין וואַסער, און גאָר גיך האָט ער שוין געקענט שווימען ניט ערגער פון די וואַסער-פייגל. איין זאך האָט אים פאַרדראָסן: ער ווערט גיכער מיט די אַ פויגל.

הונגעריק איז ער ניט געווען. עס האָט זיך נאָר געבענקט נאָך ברויט. אָבער גיין זוכן אַ דערפל האָט ער ניט געוואָלט: ער קאָן זיך דאָך אַנשטויסן אויפן שנידער אָדער אויף דער מומען.

פיש און אויסטערנס זינען אים אַ ביסל מיאוס געוואָרן. דאָן האָט ער זיך געפונען אַ נבעם מאכל - פייגלשע אייער. אַ פולע ים-פייגל פלעכטן ניט קיין געסטן און ליגן זייערע אייער אויפן זאמד אָדער אין די שפאלטן פון די פעלזן. הינקערל האָט געפונען אַ פולע אייער. אָבער זיי זינען געווען גאָר קליינע. חזוט אויס, האָבן גאָר גרויסע פייגל געלייגט זייערע גאָר גרויסע אייער אויפן סאַמע שפיץ פונעם פעלז. קריכן אַהין איז געווען זייער געפערלעך. ווען הינקערל פלעגט פון אונטן געבן אַ קוק אויף אויבן-אויפן שפיץ, פלעגט זיך ביי אים פאַרדרייען דער קאָפּ. אָבער ער ווערט מוטיקער כּוּן טאָג צו טאָג. און ער איז פאַרט אַרויפגעקראָכן אויפן העכסטן אָרט. זיין מי איז ניט געווען אומזיסט: ער האָט געפונען אין אַ גריבל גרויסע שיינע גרינע אייער. ער האָט זיי אַריינגעלייגט אין קאַרב, וואָס איז געווען אויסגעבעט מיט חייכן ים-וואַסער. די אייער זאָלן זיך ניט צעברעכן.

אויסער דעם האָט ער נאָך געפונען דריי פּרעכטיקע פע-דערן. ער האָט זיי אַריינגעשטעקט אין היטל. זיי זינען געווען לאַנגע, דינע, צאַרטע און חיסע די שניי.

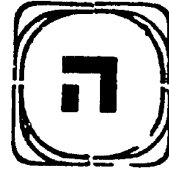
ס'איז שוין אַזעק אַ גאַנצע וואָך. און הינקערל האָט ניט געזען ניט איין מענטשן ניט אויפן ברעג און ניט אויף די דיונעס. ער האָט געהאַט אַזוי פיל אַרבעט. אַז ס'האַט אים ניט געקענט זיין אומעטיק. אָבער אַז ער האָט זיך אַריינגעלעבט אין זיין באַ-העלטעניש און האָט שוין געקענט אַלע וועגעלעך און שטע-געלעך אין די פעלזן די זינע פינגער, איז אים מיט אַ מאַל

געווארן אומעטיק. ער האָט געוואָסט, אַז פֿון הונגער קען ער דאָ
ניט שטאַרבן. אָבער די טעג האָבן זיך גענומען ציען אַזוינע
לאַנגע, אומעטיקע. ער האָט שוין געוואָסט, הי אַזוי עס לעבן דאָ
אַלע פֿייגל. אים האָט זיך אָבער געוואָלט היסן, הי זיי הייסן
און פֿון וואַנען זיי האָבן זיך דאָ גענומען. ער וואָלט מיט אַזוי
פֿיל פֿאַרגעניגן געקענט דערציילן וועגן זיי, זיך דורכריידן מיט
עמעצן. דאָס וועטער איז געווען ווונדערלעך. ס'איז געווען
מאַנאַט מײ. עס האָבן זיך באַחיון מענטשן אויפֿן ברעג. צײַט הינט-
קערלעך פֿלעגט אַזוי נעמען קלאַפֿן דאָס האַרץ, ווען ער פֿלעגט
דערזען אַ דורכגייער. ער וואָלט, דאַכט זיך, צוגעפֿלויגן און
אַנגעהויבן ריידן. אָבער הי טוט מען דאָס? הי אַז יענער פֿרעגט
אים, ווער ער, הינקערל, איז און וואָס ער טוט דאָ? מע האָט
ניט ליב אַזוינע, וואָס וואָגלעך אַרום. מע זעצט זיי אַפֿילו אין
טורמע אַרײַן. ער זאָל עפעס אויסטראַכטן וועגן זיך אַ מעשה
און דערציילן אַ ליגן? ניין. דאָס קען ער ניט. ליגן איז אים צו-
וידער. ער האַסט ליגנער.

איין מאָל האָט ער דערהערט, הי ס'קלינגען גלאַקן. דאָ
האַט ער שוין מער ניט געקענט אויסהאַלטן. ער מוז אַרויס פֿון
זינע פעלזן, צוגיין צום דערבײַקן דאָרף און זען מענטשן.
גלאַקן קלינגען, אַ סימן. אַז ס'איז יום-טובּ.

הינקערל האָט זיך אויסגעפּוצט, האָט אַנגעטאַן דאָס היטל
מיט די ווונדערלעכע שניט-וויסע פעדערן, וואָס ער האָט געפּונען
אויפֿן פעלזן.

דאָס דערפֿל האָט ער טאַקע באַלד געפּונען. עס האָט גע-
הייסן ווילער. ער וועט מיט קיינעם ניט ריידן. ער וויל נאָר
זען מענטשן, הערן זייערע שטימען.
ער גייט דורכן דערפֿל. מע קוקט אויף אים, נאָך מער -
מע באַגלייט אים, מיט די אויגן, מע קוקט אים נאָך. הינקערל
איז זייער פֿאַרווונדערט.

ינקערל איז אומרויך געוואָרן, וואָס מע קוקט אַזוי אויף אים, און ער האָט שוין געוואָלט וואָס גיכער זיך צומקערן אין זײַן הייל. אָבער ווען ער האָט דערזען אַ בעקער, האָט ער זיך ניט געקענט אַבן-האַלטן. ער איז אַרײַן קויפֿן ברויט.

– וויפל ברויט דיר געבן? – האָט געפרעגט דער בעקער מיט אַ פֿריילעכער מינע.

– גיט מיר גאַר אַ גרויסן לאָפֿן – האָט הינקערל געענטפֿערט. ער האָט געוואָלט זיך אָנגרייטן ברויט אויף לאַנג. – איר מוזט זײַן אַ גרויסע מישפּוּחה, ווי פֿאַר דו נעמסט אַזוי פֿיל ברויט מיט אַ מאָל? – האָט דער בעקער געכרעגט.

– גיט נאָר גיכער, איך מוז גיין – ווער ביסטו אַזוינער? – האָט דער בעקער ניט אויפֿגע-הערט – איך האָב דיך דאָ קיין מאָל ניט געזען. ביסט אַ פרעמדער? און וואָס האַלטסטו זיך אַזוי גרויס? דיר פֿאַסט אַפֿילו ניט צו ענטפֿערן. ברויט איז אין אונדזער קאַנט טייער. אָבער אויב דו גיסט מיר אַזעק די דריי פֿעדערן, וואָס דו טראָגסט אין היטל, גיב איך דיר אַלע זונטיק אַ לאָפֿן ברויט אַ מאָנאַט נאָך אַנאַנד. הינקערל האָט געמיינט, אַז דער בעקער לאַכט פֿון אים. אָבער יענער האָט אים גענומען אַבנריידן, ער זאָל פֿאַר די פֿעדערן אויף ברויט. האָט הינקערל פֿאַרשטאַנען, אַז די פֿעדערן מוזן זײַן אַ זעלטענע זאַך.

איצט האָט ער אויך פֿאַרשטאַנען, פֿאַר וואָס אַלע האָבן אויף אים געקוקט, ווען ער איז געגאַנגען איבער דער גאַס. ער האָט אויף גיך אַרויסגענומען די פֿעדערן פֿון היטל. ער האָט זיך אָבער ניט געאַפֿלט זיי אַזעקצוגעבן דעם בעקער. אויב די פֿעדערן זײַנען אַזאַ טייערע זאַך, פֿאַר וואָס זאָל ער זיי אַזעקגעבן פֿאַר געלט? וואָס דאַרף ער געלט? ער וועט זיי בעסער לאָזן פֿאַר זיך: ס׳איז דאָך געווען אַזוי שווער אַרויפֿצוקלעטערן אויכן שפּיץ פֿון פֿעלז. ער האָט דאָך ריזיקירט מיטן לעבן.

– נין, איך פֿאַרקויף ניט די פֿעדערן – האָט הינקערל גע-זאָגט און דערלאַנגט דעם בעקער געלט פֿאַרן לאָפֿן ברויט.

דער בעקער האָט אים אָנגעפאַטן פאַר די פעדערן פיר
לאַפּנס ברויט אַ וואָך גאַנצע צוויי מאָנאַטן. אַבער הינקערל
האָט ניט אַדעקגעגעבן.

אַרויסגייענדיק האָט ער געהערט, הי דער בעקער האָט
גערעדט מיט זיין פרוי, אז דאָס זינען זייער טייערע פעדערן.
אַ מאָל זינען דאָ אויפן ברעג אין די פעלזן געווען אַ פולע פייגל
מיט אַזוינע פעדערן, איצט אַבער זעט מען זיי שוין גאַרניט.
פאַרפאַלן געוואָרן. פאַר אַזוינע פעדערן קען מען באַקומען גאַר
פיל געלט.

די בעקערין האָט זייער באַדויערט, וואָס איר מאַן האָט דעם
יינגל ניט אָנגעפאַטן געלט שטאַט ברויט.

הינקערלען האָט ניט פאַרדראָסן, וואָס ער האָט ניט אַפּגע-
געבן די פעדערן. אַ פאַרטראַכטער איז ער געגאַנגען אַהיים
צווישן די דיונעס. מיט אַ מאָל האָט ער דערהערט אַזאַ גע-
שפּרעך הינטער זיך:

— איר זאָגט, אז דער יינגל איז אַוועק אין דער זיטז איך
מוז אים דעריאָגן אויב ער וועט מיר די פעדערן ניט פאַרקויפן.
וועל איך מיט געוואַלד זיי צונעמען פון אים.

אַ הינקערל האָט גלייך דערקענט דעם קול. דאָס איז
געווען דער שניידער, ניט קיין אַנדערער. מע מוז זיך ראַטעווען
אין אַ קגע וואַקסן אויס ביי הינקערלען פליגלען פון שרעק
און זיי טראָגן אים אַדעק חייט פון זעג אין די קוסטעס. אַבער
דאָ באַרויקט ער זיך און הייבט זיך אָן צו שעמען, וואָס ער האָט
זיך דערשראָקן פאַרן הויקער.

ער, הינקערל, קען דאָך אַרויפקלעטערן אויף דעם הויכן
פעלז; ער קען אויך שווימען, טאָ וואָס שרעקט ער זיך פאַר, ציי-
אויף-לינקס, וואָס וואָלט קיין מאָל ניט געוואָגט אַזוינס צו טאָן
— שוין צייט, איך זאָל זיין אַ מענטש, לאַמיך אים חייבן.

וואָס איך קען, וועט ער אויפהערן מיך צו פאַרפאַלגן.

הינקערל האָט גענומען זיין גראָבן שטעקן און איז אַדעק
דעם שניידער אַנטקעגן. ווען ער איז צו גאַר נאַנט צום הויקער,
האָט ביי אים אַ ציטער געטאָן דאָס האַרץ. אַבער ער האָט אויס-
געצויגן די הענט אַזוי, הי דאָס וואָלטן געווען פליגלען פון מוט.
דער שניידער איז אַפּגעטראָטן אַ פאַר טריט אויף צוריק.

– אך, דאָס איז דאָך מִבֵּן קלײנער לערנינגל! – האָט ער
געזאָגט מיט אַ זיסן שמײַכלעך. – דו דערקענסט מיך ניט? איך
הינטש דיר ניט קײן בײַז.

– ניט אָמֶתוּ – האָט געענטפערט הינקערל: – איך חײַס,
אַז איר ווילט צונעמען פֿון מיר מיט געחאַלד די פעדערן.

– פֿון וואָנען חײַסטו דאָס? – האָט געפרעגט, צײַ-אויף-לינקס
אַ פֿאַרװנדערטער.

– די גיסטער האָבן מיר דאָס געזאָגט! – האָט הינקערל
אויסגעשרײַען.

דער שנײַדער איז געוואָרן חײַס ווי קאַלך. ער האָט גע-
גלויבט אין טײַחל און אין גיסטער. און ער האָט זיך אויף
אַן אָמֶת דערשראָקן.

– זאָג מיר מער נישט, חוּ עס נעסטלען זיך די פּײַגל מיט
די װנדערלעכע פעדערן. מער פֿאַרלאַנג איך פֿון דיר ניט –
האָט זיך געבעטן דער הויקער.

– זייערע נעסטן זענען אין אזוינע ערטער, האָט צו זײַ
קענען צוקומען נאָר פּײַגל און גיסטער. איך האָב פֿאַר אײַך
קײן מוֹרָא ניטו און אויב איר וועט מיר וועלן עפעס אָפּטאַן, וועל
איך אײַך פֿאַרשלעפּן אַהײַן, חוּ די פּײַגל פֿאַרטראַגן ראַקעס, און
איך וועל אײַך אײַם אַראָפּשלײַדערן – האָט הינקערל געענטפערט.

דער שנײַדער האָט זיך געלאָזן לויפֿן אויף צוריק.

הינקערל האָט גענומען דעם לאַבן פֿרויט און די פעדערן
און איז וואָס גיכער אַוועק אין זײַן הײַל.

סאַר אַ װנדערלעכער טאַג דאָס איז געווען!

– איך וועל אָנקלײַבן נאָך פעדערן אזוינע, איך וועל זײַ
פֿאַרקויפֿן און וועל קומען צום פֿאַטער און אים זאָגן: – איך דאַרף
שוין ניט זײַן קײן שנײַדער. איך פֿאַרדין אין אײַן טאַג מער, חײַ
מײַנע פֿרידער אין אַ גאַנץ יאָר. איצט קענסטו מיך לאָזן לעבן
אזוי, חײַ מיר ווילט זיך. דער פֿאַטער וועט אים מוֹחל זײַן און
אים געבן די פֿרײַהײַט צו לעבן, חײַ אים געפעלט.

אויף מאַרגן אין דער פֿרי איז הינקערל אַרויף אויפֿן גע-
פֿערלעכן פעלז, ער האָט דאָס באַחזײן נאָך פֿאַרן זונאוּיפֿגאַנג און

געמאכט עס אזוי פארויכטיק, אז ער האט נישט אויפגעוועקט נישט
אין פייגל.

די מוטערס זינען געזעסן אויף די אייער, און די מאנעלעך
האָבן זיי געבראכט פיש אין די שנאָבלען. די שיינע פעדערן
אויפן קאָפּ האָבן אויך געהאט מער נישט די מאנעלעך.

ס'איז געווען די ציט, ווען די פייגל בייטן זייערע פעדערן.
הינקערל האָט באַמערקט, אז אויפן פעלז ליגן אַ פולע
אזוינע צארטע פעדערן. אָבער ער האָט זיך נישט געאַפּלט זיי
אויכצוהייבן. ער האָט זיך פּרִיער געוואָלט נענטער באַקענען
מיט דעם לעבן פון די פייגל. ער האָט זיי אויך נישט געוואָלט
איבערשרעקן. ער האָט געוויסט, אז טאָמער שרעקט ער זיי
איבער, וועלן זיי אַוועקפליען און זיך מער נישט אומקערן. די פייגל
האָבן אים באַמערקט און אָנגעהויבן שרייען. אָבער אזוי ווי
הינקערל האָט זיך נישט גערירט פון אָרט, האָבן זיי זיך באַרויקט
און שוין נישט געלייגט קיין אַכט אויף אים. ווען די מידע פייגל
זינען אַינגעשלאָפּן, האָט הינקערל פּאַרויכטיק צוזאַמענגעקליבן
די פעדערן, וואָס האָבן זיך געוואָלגערט אויפן פעלז. דערביי
האָט ער נישט אָנגערירט נישט אין איי. פאַרקערט, ער האָט נאָך
אַנגעברעקלט ברויט לעבן די נעסטן, די פייגעלעך, וואָס וועלן
זיך אויספיקן פון די אייער, זאָלן האָבן וואָס צו עסן.

עטלעכע טעג נאָך אַנאַנד האָט ער אזוי געברעקלט ברויט.
וואָס אַלע פייגל, די גרויסע און די קינדער, האָבן געפיקט
מיט פאַרגעניגן.

די קליינע פייגעלעך, וואָס האָבן נאָך נישט געוויסט, אז מע
דאַרף זיך שרעקן פאַר מענטשן, פלעגן עסן פון זיין האַנט און
נאָכפליען נאָך אים ביזן ברעג פון פעלז.

הינקערל האָט געהאַט דערפון זייער פיל פרייד. ער האָט
לייב געקראָגן די חילדע פייגל אזוי, ווי ער האָט נאָך קיין מאָל
נישט לייב געהאַט טויבן און הינער. ער איז געווען שטאַלק, וואָס
די חילדע פייגל האָבן אזוי פיל צוטרוי צו אים. ער פלעגט
שטענדיק ברעקלען ברויט. אזוי האָבן זיך צו אים צוגעווינט און
צוגעבונדן די איבעריקע פייגל אויך. הינקערל האָט באַשלאָסן,
אז ער וועט שוין מער קיין מאָל נישט צוהרגענען קיין פייגל. זיי

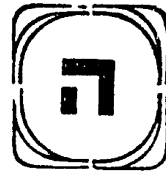
זינען דאך זינע איינציקע פריינד אין זמן איינזאמער בצ-
העלטעניש.

ער האט געהאלט זיך הידער אראפלאזן אין דארף נאך
שפּיז, אָבער קיין היילער האט ער ניט געהאלט גיין. דארטן
זעט ער זיך הידער טרעפן מיטן בעקער, און יענער זעט נעמען
צושטיין צו אים. היטער, קען זיין, אז מע זעט אים נאָכגיין און
אויסשפירן דאָס אָרט, ווי ער באהאלט זיך.

פון באַרג האט ער באַמערקט אַ צווייטן דערפל. דאָס איז
געזען אָבערחיל. ער האט געקויפט ברויט, עפל און האט אויס-
געטרונקען אַ גלאַז קחאַס. קיין פעדערן אין היטל האט ער שוין
ניט געטראָגן. ער האט ניט געהאלט צוציען צו זיך קיינעמס
אויפּמערקזאמקייט. ער האט זיך געהיט, מע זאָל זיך ניט דער-
וויסן, זער ער איז. דאן קען מען אים אָפּפירן אַהיים צו די
עלטערן. ער הייל אויך ניט, מע זאָל געפּינען זיין באַהעלטעניש.
דאן וועלן קומען אַהער קינדער און הענדלער, וואָס וועלן צו-
נעמען די טייערע פעדערן.

ער האט אַליין גאָר ווייניק גערעדט. אָבער ער האט זיך
דערוויסט, אז אויסער די פעדערן, וואָס ער האט געזאַמלט, איז
פאַראַן נאָך אַמין פּויגל, ניט קיין גרויסער, מיט אַ בלישטשעדיקן
פּוך אויפן בייכל. פאַר דעם פּוך צאָלט מען זייער טייער. צוויי
מאַל אין יאָר קומען אַהער סוחרים אויפצוקויפן אָט די טייערע
פעדערן.

הינקערל האט זייער געהאלט פּרעגן, ווען די סוחרים וועלן
קומען. אָבער ער האט מוֹרָא געהאַט זיך אַרויסצוגעבן און ער
האַט באַשלאָסן קומען אַ צווייטן מאָל.

ינקערל האָט זיך געווינדערט, חאָט די אינווייניגער פון פישערדאָרף ווייסן ניט, אז אויפן פעלז לעבן די פייגל מיט די ווינדערלעכע פעדערן. אָפער דאָס, חאָט ער האָט שפעטער געהערט אין דאָרף, האָט אים אלץ אויפגעקלערט. אינעם דאָרף האָט מען דערציילט, אז אויפן גרויסן פעלז זינען אַ מאָל געוואָקסן ביימער און די פייגל האָבן אויף די צווייגן געבויט זייערע נעסטן. איין מאָל האָט אַ שטורעם אַראָפגעריסן אַ שטיק פעלז מיט די ביימער. איצט איז אויפן פעלז קיין ביימער ניטאָ, און דערפאַר איז דאָרטן די ערד וויכער. אזוי פלעגן די וואָרצלען בינדן די ערד. איצט איז זי געוואָרן שיטעוודיקער. דער באַרג קען זיך ליכט אַראָפשיטן. דערפאַר האָט מען אויפגעהערט צו קלעטערן אַהין.

און ער לעבט דאָס אויף דעם פעלז און קלעטערט נאָך אויפן שפּיץ. ביי נאַכט איז אים געווען שרעקלעך. אויפן ים האָבן זיך געטראָגן גרויסע כוואַליעס; זייער רוישן האָט זיך געהערט אין הייל, און אים האָט זיך געדוכט, אז אַ פעלז פאַלט אַבן. ער האָט דאָך ניט געוואָסט, פון וואַנען עס האָבן זיך גע-נומען די שטיינער, חאָט ליגן אויפן ברעג און אין ים. דאָס האָבן זיי זיך אָפגעריסן פון די גרויסע פעלזן.

הינקערל האָט פאַרבראַכט אַן אומרויקע נאַכט: ער קען דאָך צעשמעטערט ווערן פון די פעלזן. אָפער ווי גייט מען אַזעק פון דאַנען? ווי זאָגט מען זיך אָפ פון דעם פרייען זעלבשטענדיקן לעבן? אים געפעלט אזוי, חאָט ער לעבט ווי אַ הילדער און דאָרף צו קיינעם ניט אָנקומען. נין, ער העט ניט אַזעקגיין פון דאַנען: די פייגל נעסטלען זיך דאָ, און ער ווייס דאָך, אז פייגל שפירן גיכער און בעסער די געפאַר ווי אַ מענטש. ווען זיי האָלטן גע-שפירט, אז דער פעלז קען אַבנפאַלן, האָלטן זיי דאָ ניט געבויט זייערע נעסטן.

און הינקערל איז געבליבן. ער האָט דאָ אָפגעלעבט אַ גאַנצן זומער. אין די דערפער פלעגט ער גיין גאָר זעלטן. זיין מאָגן האָט זיך צוגעוויינט צו הילדע פרוכט און אויסטערן. איין מאָל האָט ער אויפן וועג

באגעגנט הענדלער און ער האָט זיי פארקויפט זינע פעדערן.
ער האָט באַקומען פאר זיי אַ פולע געלט.

דאן האָט ער באַשלאָסן דאָס געלט אַוועקצוטראָגן צו די
עלטערן. אָבער פריער מוז ער זיך זען מימן פעטער לאַקיל.
אין פישערשטעטל האָט ער זיך באַשטעלט אַן אַנצוג. וועט
און שייך.

מיטן שטעקן אין דער האַנט און מיטן געלט אין קעשענע
האָט ער זיך געלאָזט גיין צום שטעטל טרוויל.

דעם פעטער האָט ער באַגעגנט אַ טרויעריקן, אַ פאַרוויינטן.
ער האָט נאָר וואָס באַגראָפן די מומען, און כאַטש זי איז געווען
זייער אַ בייזע, האָט דער גוטער פעטער לאַקיל זיך ניט געקענט
טרייסטן. ער האָט זיך זייער פאַרווינדערט, ווען ער האָט דערזען
הינקערלען, דער פעטער האָט געמיינט, אז דער יינגל איז שוין
לאַנג ביי זינע עלטערן.

די ערשטע מינוט האָט דער פעטער אַפילו אים ניט דער-
קענט: אזוי האָט זיך הינקערל אומגעפיטן: ער איז אויסגעוואַקסן,
איז אָפגעברענט געוואָרן פון זון, זיין אויסזען איז געווען אזא
זיכערער, דער בליק—אַ לעבעדיקער, אַ שאַרפער, אַן ערנסטער.
— פון וואַנען קומסטו? — האָט לאַקיל אויסגעשרייען — ניט
פון דער היים?

— ניין — האָט געענטפערט דער יינגל — איך וועל איר
שפעטער דערציילן וועגן זיך. איצט זאָגט מיר נאָר, וואָס מיינע
עלטערן מאַכן.

— איך הייס קיין זאך ניט וועגן זיי, ס'איז שוין, דאָכט זיך,
אַ האַלב יאָר, ווי דו ביסט אַנטלאָפן פון אונדז דאן ביי נאָכט ז
— יא, פעטער, זעקס מאָנאַטן.

— איך בין געווען זייער אומרויק וועגן דיר, האָב דיר
אומעטום געזוכט. דערנאָך האָב איך באַגעגנט דעם שנידער.
האָט ער מיר דערציילט, אז ער האָט דיר געזען. ער האָט דיר
אָבער ניט געוואָלט נעמען מיט געוואָלד. ער האָט געמיינט, אז
זינע עלטערן ווילן, דו זאָלסט בעסער בלייבן ביי זיי, ווען איך
האָב דאָס דערהערט, האָב איר זיר באַרויקט. דערנאָך איז, נעבער,
די מומע קראַנק געוואָרן. בין איך שוין אין ערגעץ ניט געגאַנגען
און האָב קיינעם ניט געזען. זיי מיינען, אז דו ביסט ערגעץ אויף

א שיף חבט פון דאנען. מיר דאכט זיך, אז דו קענסט רויק גיין
אהיים. דער שניידער חעט דיך אליין ניט נעמען. ער האט מיר
געזאגט, אז גיכער וועט ער זיך נעמען לערנען דעם טיפול איידער
אזא יינגל חי דו. איך האב זיך געפרייט, וואס דו האסט אים געוויזן
ציינער.

— איך האב אים געוויזן מין שטעקן— האט הינקערל געזאגט:
— איר זעט געווען גערעכט, פעטער: ביי מיר זענען טאקע אויס-
געוואקסן פליגלען פון מוט.
הינקערל האט דערציילט דעם פעטער אלץ, וואס מיט אים
איז געשען.

דער גוטער לאקיל האט זיך ניט געקאנט אָנפרייען.
— איצט. — האט ער געזאגט— ווען דו האסט געלט, קענסטו טאן.
וואס דו ווילסט, מע וועט דיך גערן נעמען אויף א שיף און דו
וועסט קענען פארן אין חבטע לענדער. דארטן וועסטו קענען זען
נאך שענערע און מערקווירדיקערע פייגל חי די, וואס דו האסט
געזען אין די דיונעס.

— אמת, פעטער, איך ווייס נאך גארנישט. איך דארף זיך
אזוי נייטיק לערנען.
— א ריזע לערנט מער פון אלץ.

הינקערל האט אָבער געטראכט, אז ריזן אליין איז חייניק.
מע דארף זיך לערנען אויך. דער פעטער האט טאקע געמאכט
א ריזע ארום דער ערד. אָבער ער קען ניט ליענען און שרעבן
און ער ווייס ניט אפילו גאר איינפאכע זאכן. דאך האט זיך אים
געוואָלט ריזן. וויפל מאָל ער האט געוואָלט חעגן א חבטער
ריזע אין זיין איינזאמער הייל! דער פעטער ראט אים פארן קיין
ענגלאנד. פון דארטן פארן אלע יאָר ארויס שיפן קיין צפון צו
פאנגען פייגל מיט טייערע פעדערן און פוך. אָבער ווען הינקערל
האט דערהערט, אז צוליב דעם הרגעט מען צו די פייגל, האט
אים אָנגעכאַפט א שוידער:

— צוהרגענען פייגל? ניין, דאָס ניט! דאָס איז שרעקלעך!
הינקערל האט אַרומגעשפּאַצירט מיטן פעטער אויפן ברעג
פון ים. עס האָבן זיך געזען גרויסע שיכן. הינקערל איז שוין
גרייט געווען צו קויפן א בילעט. אָבער מיט א מאָל האט ער
דערהערט אין דער לופטן א שטיל געזאָנג. חי דעמאָלט, ווען

ער איז אנטלאָפן פון שנידער און ווען פֿאַ אים זינען מיט אַמאָל
אויסגעוואַקסן פליגלען פון מוט.

ער האָט פאַרלאָזן דעם פעטער און האָט גענומען לויפן
אין דער ריכטונג, ווי די שטימען האָבן זיך געהערט.

לאַנג איז ער אַזוי געלאָפן. דערנאָך איז ער מיד געוואָרן
און האָט זיך חידער אומגעקערט צום פעטער.

— וואָס איז מיט דיר? — האָט דער פעטער זיך געוואַנדערט:
— וואָס לויפסטו נאָך די נאַכטפֿייגעלער?

— אַ. די נאַכטפֿייגעלעך זינען מבינע גוטע, גוטע גייסטער.

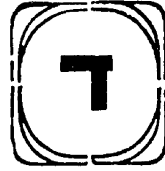
זיי האָבן מיר דאָס געהאַלפן קריגן פליגלען פון מוט. ווען איך
דערהער זיי נאָר, לויף איך נאָך נאָך זיי. איך פיל, אַז איצט האָבן
זיי מיר אויך אָנגעזאָגט, איך זאָל נאָך ניט פאַרן אין קיין ווייטן
לאַנד, איך זאָל זיך פרייער אומקערן אַהיים. איך מוז זיך זען מיט
מבינע עלטערן און זיי אָפגעבן דאָס געלט.

— גוט — האָט געזאָגט דער פעטער: — אָבער ווי חעט זיין, אויב
זיי וועלן צונעמען דאָס געלט און דיר ניט געבן, ווען דו וועסט
וועלן ריזן?

— איז אויך ניט קיין ביינו. דאָן וועל איך חידער אַרויפֿ-
קלעטערן אויפן פעלז און אָנקלעבן פעדערן, און מיט דער צייט
וועלן מיר די עלטערן לאָזן אָנקומען אויף אַ שיף.

הינקערל האָט זיך געזעגנט מיטן פעטער, האָט זיך דער-
וויסט פֿאַ דורכגייער ווי צו גיין און איז אויף מאָרגן שוין
געשטאַנען לעבן טירל פון דעם היימישן סאָד.

י מוטער האָט דערזען הינקערלען פריער פון אלעמען.
זי האָט אים דערקענט פון חייטן, כאָטש ער האָט
זיך געביטן. פאַר גרויס פרייד האָט זי אים גענומען
האַלדזן און קושן.

דער מוטערס פרייד האָט הינקערלען טיף גערירט. ער האָט
געמיינט, אז די מוטער האָט אים גאַרניט אַזוי ליב. און זי, נעבעך,
האָט אַזוי געבענקט און געטרויערט נאָך אים זי פלעגט דאָס אַבער
פון אלעמען באהאַלטן.

דער פאָטער דוסי, דער ברודער פראַנסואַ און אַלע איבעריקע
האַבן זיך אויך געפרייט. ער איז גוט אַנגעטאָן. געזונט, הינקט ניט.
חייט אויס, אים איז גוט געגאַנגען אויף זיין ריזע. אַלע האַבן
זיי געמיינט, אז ער איז געקומען פון ערגעץ חייט.

דער פאָטער האָט אים אויסגערעדט, וואָס ער איז אַוועק
אויף אַ שיף ניט פּרעגנדיק, און אויב ער וועט ניט פאַרדינען.
וועט ער פאַרן צו לאַסט דער פאַמיליע.

הינקערל האָט אויסגעהערט דעם פאָטער און האָט אים
שוועגנדיק דערלאַנגט זיין בייטעלע.

— דאָס האָב איך פאַרדינט אין די זעקס מאָנאַטן. נעמט
זיך עס אַיך, פאָטער. איך האָף, אז איבער אַ יאָר וועל איך
פאַרדינען מער.

אַלע זינען געפליבן שטיין פאַרווונדערטע.

דער פאָטער האָט אַבער שטרענג געזאָגט:

— ווי האַסטו גענומען דאָס געלט, מין זון? אַ יונגע־אויף
אַ שיף פאַרדינט ניט אַזוי פיל געלט. מע גיט נאָר עסן פאַר זיין
אַרבעט.

הינקערל האָט געזען, אז דער פאָטער איז אים חושד, אז
דאָס געלט האָט ער גענבעט, דערפאַר האָט ער דערציילט, אז
ער האָט עס באַקומען פאַר טייערע פעדערן, וואָס ער האָט גע-
זאַמלט. ער האָט אַבער ניט אויסגעזאָגט, ווי ער איז געווען און
ווי ער האָט די פעדערן געזאַמלט. אַלע האַבן געמיינט, אז
ערגעץ ווייט אין ענגלאַנד אָדער אין שאַטלאַנד. דער פעלז

מיט זמן הייל איז געבליבן הינקערלס סוד. ער האט אפילו דעם פעטער ניט געוויזן דאס אָרט. ער האט געוויסט. אז מע וועט אים א צווייטן מאָל אהין ניט לאָזן. ווייל דאָס אָרט איז א געפערלעכס. דערפאר האט ער געשוויגן.

דער פעטער איז געווען גערעכט. דער פאָטער דוסי האט הערן ניט געהאָלט, אז הינקערל זאָל ערגעץ פאָרן. דאָס געלט וועט ער ניט צוגעמען פאר זיך. ער וועט צוקויפן ערד, און דאָס וועט זמן פאר הינקערלעך.

א טרויעריקער האט זיך הינקערל געלייגט שלאָפן. ער האט פארשטאנען, אז די פלענער וועגן א ריזע מוז מען דערוויילע אפלייגן.

ס'איז געווען אזוי אָנגענעם צו שלאָפן אויף א ווייכן און ריינעם געלעגער. די מוטער איז געווען אזוי צערטלעך. זי האט געקאכט צוליב אים אזוינע געשמאקט מאַקליים. אין שטוב איז געווען אזוי ווארעם, אזוי געמיטלעך. און אין דער הייל איז איצט געווען קאלט און פייכט. הינקערל האט באַגלייט מיט די אויגן טשאטעס פייגל, וואס זינען געפלוין ווינטערן אין די ווארעמע לענדער. און ער האט געטראַכט, אז ער איז דאָך אויך געקומען ווינטערן אין א ווארעמער היים. אזוי ווי ער האט קיין אַרבעט ניט געהאט, האט ער אָנגעהויבן ווידער צו פֿיטערן קי. אָבער ס'איז אָנגעפאלן אויף אים אזא אומעט פון די אומגעלומפערטע קי און פון דעם פלאַכן פליין, אז ער האט זיך קיין אָרט ניט געפונען. זינע געדאַנקען זינען שטענדיק געווען אויפן ים און אויף די פעלזן.

איין מאָל האט אים דער פאָטער געשיקט נאָך רפואות צום אפטייקער אין דער שטאָט דיוו. דאָס איז זייער אַן אלטע שטאָט. הינקערל האט אָבער געקוקט נאָר אויף איין זאך - אויפן האַפן. וו עס זינען געשטאנען שיפן. אים האט ווידער א צי געטאָן צום ים. ער האט זיך כמעט פארגעסן אָן אפטייקער. אָבער הינקערל האט זיך בייגעקומען. ער וועט ניט אַנטלויפן. ער וועט זיך דער-ווארטן. אז דער פאָטער אליין וועט אים אפלאָזן. און ער איז אַרביין אין אפטייק. ווארטנדיק אויף די רפואות האט ער זיך פאָרקוקט אויף א זייער שיינעם פויגל, וואס איז געווען אין

אפטייק אין א גלעזערנער שטיג. דער אפטייקער האט באמערקט.
ווי דער יינגל איז אנטציקט. האט ער געעפנט די שטיג און
געהייסן דעם יינגל אַנרירן דעם פויגל. הינקערל האט זיך נאָך
מער פאַרווינדערט. חען ער האט זיך איבערצייגט. אז דער
פויגל, וואָס זעט אויס אזוי לעבעדיק. איז אַ טויטער און איז
אַנגעשטאַפט מיט שטרוי. הינקערל האט אפילו ניט געוואָסט. אז
מע קען אזוינס מאַכן. און ער האט גענומען בעטן דעם אפטייקער,
ער זאל אים אויסלערנען אַנשטאַפן פייגל. דעם אפטייקער איז
הינקערל זייער געפעלן געוואָרן און ער האט געוואָגט:

— גוט. אויב דו ווילסט מיר העלפן אין מין אַרבעט. בין איך
מסכים דיך צו לערנען. — דאָ ניט ווייט וווינען צוויי גרויסע ליב-
האַבער פון פייגל. זיי זינען געלערנטע. די וויסנשאַפט וועגן
פייגל הייסט אַרניטאלאָגיע. איינער פון די געלערנטע איז אַ באַראָן
און וווינט אין אַ שלאָס דאָ דערבב. דער צווייטער איז אַ פאַסטאָר.
זיי אינטערעסירן זיך ביי דע זייער מיטן לעבן פון פייגל און
זאַמלען ביי זיך אַן גרויסע קאָלעקציעס פון אַנגעשטאַפטע פייגל.
די געגנט איז ריך מיט אַלערליי פייגל. וואָס נעסטלען זיך דאָ
לעבן ים און אויף די זומפן. די יעגער פאַנגען די פייגל. פאַרקויפן
די געלערנטע. און זיי גיבן אָפּ די פייגל דעם אפטייקער. ער
זאל זיי אַנשטאַפן. דאָס איז ניט קיין איינפאַכע מלאַכה. ער,
דער אפטייקער, וועט גערן נעמען צו זיך אַ געהילף. אויב
הינקערל וועט זיך אויסלערנען אַרבעטן. חעט ער גערן צאָלן.

— אַ. נעמט מיר! — האט זיך הינקערל לעבעדיק אַפגערופן —
איך האָב געזען אַ פולע פייגל. איך וויל אָבער נישט. ווי מע
רופט זיי. איך וויל. ווי זיי לעבן. אַט דעם פויגל, וואָס איז ביי
אייך אונטערן גלאָז. האָב איך אויך אַ פולע מאָל געזען. און איר
וויסט, אז איר האט אים געשטעלט ניט אין קיין ריכטיקער
פּאָזע. חען מע קען אים פויגן. וואָלט איך אים געשטעלט אַנדערש.
אזוי ווי ער ווילט אים. ווען ער זיצט אויפן ברעג פון ים.
ביי אייך ווילט ער אים אזוי ביי. אין דער אָמת איז דאָס גאָר-
ניט קיין בייזער פייגל.

דער אפטייקער איז געווען זייער אַ קלוגער מאַן און היינט
קערלס ווערטער האָבן אים פאַראינטערעסירט.

— גוט — האָט ער געזאָגט—נעם דעם פּויגל און גיב אים צו
אזא פּאָזע, הי דיר געפעלט.

הינקערל האָט פּאַרזיכטיק גענומען דעם אָנגעשטאַפטן פּויגל.
האָט אים אַ דריי און אַ בויג געגעבן. און דער פּויגל איז געוואָרן
גאָר אַן אַנדערער.

דער אַפטיקער האָט געזאָגט:

— יאָ, דיין פּאָזע איז אַ נאַטירלעכע. איך זע טאַקע, אז די
קענסט פּייגל און פּאַרשטימט זיי. הייב אָן אַרבעטן ביי מיר. דו
וועסט זיך געוויס אויסלערנען, דערנאָך וועל איך זיך באַקאַנען
מיט די געלערנטע. אפשר וועט נאָך פון דיר אויך אַרויסקומען
אַ גרויסער געלערנטער: איך זע, אז דו ביסט פון נאַטור
אַ קינסטלער.

הינקערל האָט ניט אזוי גוט פּאַרשטאַנען, וואָס דאָס הייסט
פון נאַטור אַ קינסטלער. אָבער ער איז אַ גליקלעכער אַוועק אַהיים
און האָט געפּוּלעלט, דער פּאָטער זאָל אים אָפּלאָזן זיך לערנען צום
אַפטיקער. דער מוטער האָט זיך זייער געוואָלט, אז הינקערל
זאָל בעסער בלייבן אין דער היים. אָבער זי האָט זיך געטרייסט
דערמיט, וואָס איר זון וועט ניט אַוועקפאַרן אין קיין ווייטן לאַנד.
אין אַ מאַנאַט אַרום האָט שוין הינקערל אויסגעצייכנט גע-
אַרבעט. ער האָט זיך אויסגעלערנט צוצוגרייטן אַ פּליסיקייט, וואָס
מע באַנוצט, די אָנגעשטאַפטע פּייגל זאָלן ניט פּאַרדאָרפן ווערן.
ער האָט זיך אויסגעלערנט אַראָפּצונעמען די הויט און אויסקערן
זי ווי אַ הענטשקע. דערביי פּלעגט ער ניט איבערפירן קיין איין
פעדערל. ער האָט זיך אויסגעלערנט צו מאַכן פּייגלשע סקעלעטן
פון דראָט. ער פּלעגט אויף זיי אָנציען די הויט מיט די פעדערן
און זיי אזוי קונציק צוזאַמעננייען, אז איר וואָלט קיין מאָל
דעם נאָט ניט געפונען. פון דער מאַסע גלעזערנע אויגן פּלעגט
ער אַלע מאָל אויסקלעבן די, וואָס פּלעגן זיך בעסער פּאַסן.
די פּייגל פּלעגט ער צוגעבן אזא פּאָזע, אז זיי פּלעגן אויסחוצן
היי לעבעדיקע.

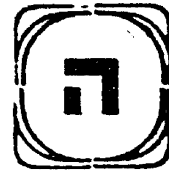
שוין אין די ערשטע טעג האָט זיך אַרויסגעחויזן, אז היי-
קערל איז אַ גרויסער מייסטער.

דער אַפטיקער איז געווען אַ קלוגער און זייער אַ גוטער
מאן. ער האָט געוואָלט, אז הינקערל זאָל אָנהייבן אַרבעטן בייים

געלערנטן באראָן, דו ער וועט קענען מער דערגיין. דערפאר האָט
ער אַזעקגעמירט הינקערלען אין שלאָס.

דער באראָן האָט ניט געהאַלט נעמען צו דער אַרבעט
אַ יינגל און נאָך דערצו אַ דאַרפישן. וואָס האָט זיך נאָך גאַרניש
געלערנט.

דער אַפטייקער האָט אים אָבער געוויזן צוויי פייגל, וואָס
הינקערל האָט אָנגעשטאַפּט. די אַרבעט איז געווען אַן אויסגע-
צייכנטע, און הינקערל איז געפליבן אַרבעטן אין שלאָס.

ינקערל חזינט שוין אין שלאָס פון געלערנטן באַראָז
 אין אַ קליינעם צימערל לעבן סאַמע דאָך. דאָס צימערל
 איז זייער שיין. הינקערל האָט פריער פון אלץ אַרויס-
 געקוקט פון פענצטער. די אומגעגנט איז געווען
 אַ חונדערלעכע. דער שלאָס איז געשטאַנען אויף אַ הויכן בערגל.
 דורכן פענצטער האָט זיך געזען פון איין זייט אַ טאַל מיט טיכען.
 האָט אויף זייערע ברעגעס האָבן זיך געצויגן העלדער און
 פעלדער; פון דער אַנדערער זייט-דער ים. הינקערל האָט גלעך
 דערקענט דעם געציינדלטן שפיץ פון גרויסן פעלז. אויפן דאָך
 פון שלאָס איז געווען אַ זע-ראָר. וואָס פון איר האָט מען גע-
 קענט זען גאַנץ זייט.

הינקערל האָט דורך איר דערזען די דיונעס און די פעלזן.
 האָט האָבן זיך געהויבן איבער די כחאליעס. און זיין היימיש
 דערפל מיטן פאַטערס הויז. דורך די געלע בלעטער פון די עפל-
 ביימער האָט זיך געזען דער שטרויענער דאָך. קוקן אין רער
 איז געווען פאַר אים אַ גרויסע פרייד. ער קוקט פון אויבן אַראָפּ.
 זיי אַ פויגל אין דער לופטן, און זעט אזוי שאַרף זיי אַ פויגל.

אויף מאָרגן האָט זיך הינקערל באַקענט מיט דער לאַבאַ-
 ראַטאַריע פון געלערנטן. דאָ זינען געלעגן אויף טישן גלעזער.
 אינסטרומענטן, פאַרשיידענע פליסיקייטן און פראַשקעלעך.
 האָט דער אַפטייקער האָט צוגעשיקט. דאָס איז אלץ נייטיק
 געווען פאַר דער אַרבעט. פון דער לאַבאַראַטאָריע האָט געפירט אַ
 סיר אין אַ מוזיי, ווי עס זינען געשטאַנען אין גלעזערנע שאַפעס
 קאַלעקציעס פון אלערליי פייגל. היגע און אויסלענדישע זעל-
 טענע מינים.

הינקערל האָט זייער געוואָלט וויסן זייערע נעמען. דער-
 היילע איז אין מוזיי אַרעין דער באַראָן. ער האָט געוואָלט דער-
 קלערן הינקערלעך. וואָס פאַר אַן אַרבעט ער זעט דאָ טאָן.
 הינקערל האָט זיך אַינגעקוקט אויף די פייגל און האָט
 פריי געזאָגט דעם באַראָן:

— די פייגל זינען נייט גוט אויסגעשטעלט. אָט דאָס קליינע
 פייגעלע מוו מען אַדעקשטעלן לעבן יענעם גרויסן. עס האָט

דעם זעלביקן שנאָבל און די זעלביקע לאַפעס היי זיי. עס שפּיזט זיך אויך מיט דער זעלביקער שפּיז. דאָס פייגעלע איז פון דער זעלביקער מישפּחה היי דער גרויסער פּויגל.

דער געלערנטער איז געווען זייער צופרידן מיט הינקערלס באַמערקונגען. ער האָט הינקערלען אַ פולע געוויזן. דערציילט און געלערנט. אָבער ער איז געווען אַן אַלטער מאַן און פלעגט גיך מיד ווערן. הינקערל האָט דאָס באַמערקט און ער האָט געזאָגט: -איך מוז זיך פּרעפּרע פון אַלץ אויסלערנען ליינען און שרייבן. דאָן וועל איך אַיך ניט דאַרפן אַזוי פיל באַמינען. איך וועל זיך אַליין לערנען פון ביכער."

ס'איז געבליבן. אַז דעם באַראָנס קאַמערדינער לאַפלער וועט לערנען מיט הינקערלען.

לאַפלער איז ניט געווען קיין געדולדיקער לערער. געקענט האָט ער אויך ניט זייער פיל, און הינקערל האָט אין גיכן אַרייַן בערגעיאָגט זיין לערער. ליינען און שרייבן אויף זיין מוטער-שפּראַך - פּראַנצויזיש - איז פאַר אים געווען חייניק. די נעמען פון די פייגל און נאָך פיל אַנדערע זאַכן פלעגט מען שרייבן אין דער לאַטיינישער שפּראַך. הינקערל האָט זיך געחאַלט אויס-לערנען לאַטייניש. צו הילף איז אים געקומען דער-גלח. האָט איז אויך געווען אַ גרויסער ליבהאַבער און קענער פון פייגל. הינקערל פלעגט אים זונטיק העלפן אַנשטאַפן פייגל, און דערפאַר פלעגט אים דער גלח לערנען לאַטייניש.

ביידע, דער באַראָן און דער גלח, פלעגן זייער לויבן היי-קערלען און אים זאָגן. אַז פון אים וועט נאָך אַ מאַל ווערן אַ גרויסער געלערנטער.

הינקערל האָט זיך ניט געהאַלטן גרויס. ער האָט ניט אויפ-געהערט צו קלומען וועגן אַ ריבוע. וועגן נבע ערטער און נבע באַפּאַכטונגען.

ער פלעגט זיך שטענדיק דערמאַנען וועגן הייל און גרויסן פעלז. ער האָט געלעבט באַקוועם און רויק און שלאַס. אָבער אים האָט אַזוי געצויגן צוריק צום ים, צום איינזאַמען לעבן מיט די חילדע פייגל, וואָס פלעגן פיקן פון זינע הענט. ווי זינען זיי איצט אַלע די חילדע פריינד זינע, איבערהויפט די קליינע פייגעלעך, וואָר זינגען אין דער ביינאַכטיקער פינצטערניש; די.

נאך וועלכע ער איז נאָכגעלאָפּן, וואָס האָבן אים באַשאַנקען מיט פּליגלען פּון מוטז

הינקערל האָט שוין ניט געגלויבט אין גיטטער, אָבער ער האָט געבענקט נאָך יענער פּינצטערער שטורמישער נאַכט, ווען אים האָט זיך געדוכט, אז די גיטטער פּליען אין דער לופטן און רופן אים.

הינקערלען איז שוין געגאַנגען דאָס זעכצנטע יאָר. ער האָט שוין אזוי פיל געוואָסט פּון דער פּייגל-וויסנשאַפט-אַרניטאַלאָגיע. אז זינע לערער, דער באַראָן און דער גלח, האָבן אים שוין מער ניט געקענט געבן. אים האָט זיך געוואָלט לערנען ביי אַ גרעסערן לערער ווי אַ בוך - ביי דער נאַטור אַליין. אים האָט אַרומגעכאַפט אַ גרויסער אומעט. אלע האָבן באַמערקט, ווי פּלאַס ער איז, ער האָט ליב געהאַט דעם באַראָן, איז אים געווען דאַנקבאַר, אָבער אים האָט זיך געוואָלט אַרויסרעיסן אויף דער פּרטי. ער האָט געמאַלדן דעם באַראָן, אז ער מוז ריזן, זען די וועלט, גייע ערטער, גייע פּייגל, ער קען דאָ מער גיט בלייבן.

דער באַראָן איז געוואָרן אין פּעס אויף אים! האָט אים פּאַר-געוואָרפּן, אז ער וויל ניט פּון דאַנקבאַרקייט, אים אָנגעבאַטן מער געלט. אָבער הינקערל האָט זיך אָפּגעזאָגט.

דאָן איז דער באַראָן אַריין אין נאָך אַ גרעסערן פּעס און ער האָט געזאָגט:

- דו פּיסט אָן אומדאַנקבאַר יינגל, אין מין צוואַה האָב איך געשריבן, אז מע זאָל דיר דיין גאַנצן לעבן צאָלן אַ קליינע פּענסיע; אָבער אויב דו פאַרלאָזסט מיך, וועל איך מין צוואַה איבערשרייבן און דעם פּונקט אויסמעקן.

אויף דעם האָט הינקערל געענטפּערט, אז דער באַראָן מעג בייטן זיין צוואַה, צונעמען די פּענסיע; ער, הינקערל, וועט דעם באַראָן אלע מאָל ליב האָבן, אים קיין מאָל ניט פאַרגעסן. אָבער בלייבן קען ער ניט, ער וועט שטאַרבן פּון אומעט. ער וויל בעסער ליידן הונגער און נויט, נאָר לעבן פּרטי.

דער באַראָן האָט געזען, אז עס העלפט ניט, האָט ער באַ-צאָלט הינקערלען, וואָס אים האָט געקומט, און נאָך צוגעלייגט אַ גרויסע באַלוינונג.

הינקערל האָט אָבער נישט געוואָלט נעמען קיין איבעריק
געלט. ער האָט געבעטן. דער באַראָן זאָל אים בעסער לעבן זיין
זע-רער און עטלעכע אינסטרומענטן.

דער באַראָן האָט אים מיט פאַרגעניגן דאָס אַלץ געגעבן
און גענויט הינקערלעך צו נעמען דאָס געלט אויך.

הינקערלעך האָט גערירט דעם באַראָנס גוטסקייט. אים האָט
זיך אָפּגעדוכט. אַז ער איז טאַקע אַן אומדאַנקבאַרער. ער האָט
זיך געוואָרפן דעם באַראָן אויפן האַלדז און האָט אים געזאָגט.
אַז ער וועט בלעבן ביי אים. אַז ער זאָגט זיך אָפּ פון זיין ריזע.
נאָר ער בעט ביי אים איין זאַך: זאָל אים דער באַראָן אָפּלאָזן
אויף איין וואָך. ער וועט זיך געוויס אומקערן און וועט זיך
מזען צוצוגעוויינען צום רויקן לעבן אין שלאַס.

דער באַראָן האָט אַרומגענומען הינקערלעך און אים מיטגע-
געבן אַלץ. וואָס ער האָט נאָר באַדאַרפט פאַר זיין עקסקורסיע.

הינקערל האָט פאַרבראַכט איין טאַג ביי די עלטערן און
אויף מאַרגן אין דער פרי איז ער אַדעק צום גרויסן פעלן.

ס'איז געווען פּרילינג. און דאָס וועטער איז געווען זייער
שיין. אים האָט זיך זייער געוואָלט זען. צי די פעלזן זינען גאַנץ.
ער האָט געהערט פון אַפטיקער און פון אַנדערע. אַז די כוואליעס
האַבן פאַר דער צייט געמאַכט גרויסע צעשטערונגען. און אַז
גרויסע שטיקער האַבן זיך אָפּגעריסן.

הינקערל האָט אָנגעטאָן שייך מיט גראַפּע און שטאַרקע
פּאַדעשוועס. אויפן קאַפּ-אַ-וואָלענעם קאַפּיושאָן. וואָס פאַרשטעלט
גוט פון הינט. אַ זאַק אויפן פליצע. אין זאַק זינען געלעגן
זינע אינסטרומענטן: די זע-רער. עטלעכע ביכער און אַ ביסל
שפּיז.

מיטן ברעג האָט מען נישט געקענט גיין. ער איז געווען
פאַרוואָרפן מיט שטיינער. וואָס זינען אַראָפּגעפאַלן פון די פעלזן.
אַלץ האָט זיך געפּיטן: דאָרטן. וווּ עס האַבן פּריער געבליט
בלומען. איז איצט געווען אַ געדיכטע בלאַטע. אַנדערשעה.
פאַרקערט. איז דער באַדן אויסגעטריקנט געוואָרן און האָט זיך
באַדעקט מיט פּרישן גראַז. אַ פּולע וועגעלעך. וואָס ער האָט
אַליין דורכגעלייגט. זינען פאַרשאַטן געוואָרן.

הינקערל האָט זיך זייער געפרייט. וואָס די גוטע פריינד
זינען איצט אזוי נאָנט פון אים. אָבער ער האָט זיך פאלד
איבערצייגט, אז זיי דערקענען אים ניט: ער פלעגט שיטל
ברעקלעך, אָבער זיי פלעגן חזק פון אים; נאָר דאָן, ווען ער
פלעגט זיך באהאלטן, פלעגן זיי זיך ווארפן אויף די ברעקלעך
און אויספיקן פיו איינס, פלעגן זיך נאָך ריפן צווישן זיך
איבער אַ ברעקל.

הינקערל האָט געטראכט, אז פייגל האָבן גאָר קיין זיכרון ניט.
אויב זיי דערקענען אים ניט. אָדער, קען זיין, זינען דאָס אַנדערע
פייגל, ניט די, וואָס האָבן דעמאָלט געלעבט אויפן פעלד. ער האָט
זיך געטרייסט דערמיט, אז זיי וועלן זיך פאלד צוגעחזינען צו
אים און וועלן אים אַרויסחזינן אזוי פיל צוטרוי חי אַ מאָל.

די ערשטע נאכט, וואָס הינקערל האָט איצט פאַרבראַכט אין
דער הייל, איז געווען זייער אַ שטורמישע: שוין פאַרן לייגן זיך
האָט ער באַמערקט, אז דער הימל האָט זיך באַדעקט מיט
שוואַרצע וואָלקנס, זייערע ראַנדן זינען געווען פּיערדיקע.
עס האָט זיך אויפגעוויפן אַ שטאַרקער חיינט, און פון די כּמאַרעס
האָבן זיך אָנגעוויפן צו גיסן גאַנצע שטראַמען. די פליצן פלעגן
אויף אַ מאַמענט באַגיסן מיט זייער פּיערדיקער שמן די רוישיקע
כּוואַליעס און די פעלדן, און ס'פלעגט ווידער ווערן פינצטער.
הינקערל איז דאָך אַבנגעשלאָפן. מיט אַ מאָל האָט זיך דערהערט
אַזא שטאַרקער קלאַפּ, אַז הינקערל האָט אויפגעצייטערט און
איז אַראָפּגעשפרונגען פון זיין געלעגער. איבער זיין קאָפּ
האָבן זיך דערהערט יאַמערלעכע געשרייען. אין דער זעלביקער
קגע האָט ער דערפילט אויף זיין פנים און אויף די פלייצעס
אַ געפאָכערט פון פליגלען, וואָס היפּן זיך און לאָזן זיך שטיל
אַראָפּ אַרום אים. דאָס זינען געווען זינע געפליגלטע שכנים,
וואָס האָבן זיך דערשראָקן פאַרן געווייטער. די פייגל האָבן צע-
בראַכן און פאַרלאָזן אין שרעק זייערע אייער, זינען אַראָפּגע-
פלויען פון פעלד און זיך אַריבנגעכאַפט אין דער הייל.

הינקערל האָט געהאַט אויף זיי גרויס רחמנות, ער האָט זיי
ניט אַרויסגעטריבן. אַנדערע האָבן זיך אפילו אַראָפּגעלאָזן אויף
זיין געלעגער. ער האָט זיך פאַרויכטיק אַפּגערוקט אין היידער
אַבנגעשלאָפן.

באגינען האָט הינקערל דערוען. אז פיל פייגל האָבן שטארק
געליטן. ביי א טייל זינען געווען אויסגעלונקען די פליגלען. ביי
אנדערע—אויסגעהאקט די אייגן. עס זינען אפילו געווען טויטע
און אזוינע. האָט האָבן זיך שוין געמאָטערט. אלע אייער זינען
געווען צעפראַכן. די פייגל האָבן זיך צוזאמענגעקליבן אויפן פעלז
אזוי. היי זיי האָלטן זיך וועלן באַראַטן. דערנאָך האָבן זיי מיט א
יאָמער זיך אויפגעהויבן אין דער לופטן און זינען אַוועקגעפלוויגן.
עס זינען געפליבן נאָר די. האָט האָבן שוין פליען ניט געקענט.
הינקערל האָט געזאָרגט פאַר די קראַנקע און פאַרווונדעטע.
באַלד האָבן זיי זיך צוגעווינט צו אים. פלעגן זיך לאָזן אַנרירן.
פיקן טון זינע הענט. ביי טאָג פלעגן זיי זיך וואַרעמען אויף
דער זון און ביי נאַכט—זיך אומקערן צוריק אין דער הייל.
די געזונטע. האָט זינען אַוועקגעפלוויגן. האָבן זיך שוין מער
ניט אומגעקערט.

אויפן ברעג האָט ער אויך געפונען קראַנקע פייגל. האָט
האָבן געליטן פון שטורעם. ער האָט זיי אויך געבראַכט אין דער
הייל און אויפגעפאַסט אויף זיי.

ער איז אַוועק אין פישערדאָרף אַפערווייל און דאַרטן אַפני-
געקויפט שפּיז פאַר זינע געפעדערטע פריינד. געזונטע פייגל
זינען אים אויך נאָכגעגאַנגען און געפיקט פון זינע ברעקלעך.
זיי האָבן זיך אויך צוגעבונדן צו אים. פיל פון די קראַנקע פייגל
זינען געזונט געוואָרן.

הינקערל האָט געוואָלט זיי זיך צו באַגליין מיט די צע-
בראַכענע פליגלען און פיס. אָפט מאָל פלעגן זיך די פייגל קריגן
און שלאָגן צווישן זיך. איבערהויפט ווען די אויסגעהיילטע פלעגן
זיך אומקערן צו די געזונטע. יענע פלעגן זיי ניט וועלן אַרביי-
געמען אין זייער קאַמפאַניע.

הינקערל פלעגט מיט אינטערעס באַפאַכטן. היי די פייגל
לעגן צווישן זיך. האָסערע געווינהייטן זיי האָבן.

אזוי איז אַוועק אַ וואָך. און הינקערל האָט שוין געדאַרפט
זיך אומקערן אַהיים. ס'איז אויך אוממעגלעך געוואָרן דאָ לענגער
צו בלייבן. הייל דעם פעלז האָט שטארק אונטערגעשווענקט דער
לעצטער גוס-רעגן. אויף זיין גערטעלע האָט זיך דורך אַ שפאַלט
אַ גאָס געגעבן אַ שטראָם בלאָטע מיט שטיינער. און די שיינע

בלומען זינען אומגעקומען. די הייל איז אויך געווען אין גרויס
געמאר.

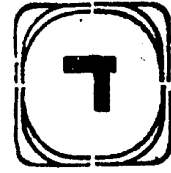
די לעצטע נאכט האט הינקערל שוין גאר הייניק געשלאָסן.
זיי זאל ער אָבער צוהעקגיין און איבערלאָזן די טראַנקע פייגל.
וואָס קענען נאָך ניט פליען?

הינקערל האָט באַשלאָסן זיי מיטצונעמען. ער העט זיי אַוועק-
געבן דעם פּאַסטאָר. ער איז אַן אָמטער נאַטוראַליסט. ער האָט ליב
לעבעדיקע פייגל. און דער באַראָן האָט ליב צו זאַמלען קאָ-
לעקציעס פון טויטע אָנגעשטאַפטע פייגל.

הינקערל האָט אין העלדל אָנגעשניטן זייכע צווייגן, אויס-
געפלאַכטן פון זיי גרויסע קערב פאַר די פייגל. אָבער זיי זינען
געווען צו שווער. אליין זיי טראָגן וואָלט ער ניט געקענט.
האָט ער געדונגען אַן אייזל. אויף אים וועט ער אָנלאָדן די קערב
מיט די פייגל.

דעם אייזל האָט ער איבערגעלאָזן נעכטיקן אין זיין סעוועלע.
ניט חבט פון דער הייל.

אויף מאַרגן אין דער פרי האָט ער גערעכנט זיך צו לאָזן
אין העג אַרײַן.

י נצכט איז געווען אן אומרויקע, א רעגנדיקע. הינקערל איז אויפגעשטאנען פארן זונאוויפגאנג. ער האט צוזאמענגעקליבן אלע זינע פייגל, האט זיי אָנגעקארמעט, אַרײַנגעזעצט זיי אין די קערב, אָנ-געלאָדן דעם אייזל און אים לאַנגזאַם אַראָפּגעפירט פֿון פעלז.

עס האט זיך אָנגעהויבן דער אָפּפֿלוס. הינקערל האט אויס-גערעכנט, אז דאָס בעסטע חעט זיין צו גיין מיטן ברעג. אָבער דער אייזל האט זיך דערשראָקן פֿאַר די רוישנדיקע כּוואַליעס. האט זיך אַינגעשפּאַרט און איז געבליבן שטיין. הינקערל איז געווען זייער געדולדיק. ער האט אים ניט געשטופּט, ניט גע-טריבן. ער האט אים אָנגעהויבן גלעטן און געחאַרט, דער אייזל זאָל זיך אַינגעחזיגען צום גערויש און זאָל אָנהייבן גיין.

דערהייל האט ער בצמערקט אויף איינעם פון די פעלזן. האט זינען געווען נענטער צום ים, אַ לעבעדיק באשעפעניש. ס'איז נאָך געווען פינצטערלעך, און ס'איז געווען שווער צו אונטער-שיידן, האט דאָס קען זיין. הינקערל האט געמיינט, אז דאָס איז אַ זעלטענער פּױגל, און ער האט אים געחאַלט זען נענטער, די כּוואַליעס זינען דערגאַנגען ביז צום פעלז, ווי דאָס באשע-פעניש איז געווען.

הינקערל האט לאנג ניט געטרעכט, האט אראָפּגעוואָרפֿן פון זיך די קליידער, ארויפגעלייגט זיי אויפן אייזל און זיך געלאָזט שחיימען צום פעלז.

די כּוואַליעס האָבן אים אַזוי געחאַרפֿן, אז ער האט זיך געמוזט אַלע ווילע אַנכאַפֿן פֿאַר שטיינער, האט זינען געווען אונטערן חאַסער לעבן ברעג.

הינקערל איז צוגעשוואַמען גאָר נאָנט און האט דערזען, אז דאָס איז געווען אַ מענטש. אָבער דער קען דאָס זיין דער האט אַזאַ גחאַלדיק גרויסן קאָפּ אַזױנע לאַנגע הענט און פּײַס דאָס איז דאָך ניט קיין אַנדערער חיי דער הויקערדיקער שנידער. ס'איז קענטיק פֿון חייטן, אז ער איז אין גרויס שרעק און געפֿאַר. קענטיק, אז ער הייל זיך דאַרפֿן אין חאַסער, חיל ער קען זיך שוין מער ניט האַלטן אויפן פעלז.

הינקערל שרמט צו אים, ער זאל חארטן, אבער יענער
הערט אים ניט צוליב די רוישיקע כוואליעס און קמקלט זיך
ארעאפ אין וואסער.

הינקערל איז שוין אויף א צווייטן שטיין. וואס זאל ער
טאן זיך חארפן אין וואסער צום שנידערז אבער יענער וועט
זיך אין טויטלעכער שרעק אנטאפן אן הינקערלען, און זיי וועלן
ביידע אראפ צום גרונט. וואס טוט מען דא? לאזן אים שטארבן
און ניט אויסציען קיין האנט אים צו ראטעווען? אבער ער וועט
אים ניט קענען ראטעווען און אליין אויך דערטרונקען ווערן...
די אלע געדאנקען האבן זיך ווי א וויכער פארביגעטראגן
אין זיין קאפ. געדויערט האט עס א רגע. אבער הינקערלען איז
אויסגעקומען, אז דאס ציט זיך אן אייביקייט. מיט א מאל האט
הינקערל דערהערט אין דער הייך צארטע שטילע שטימען. וואס
האבן גערופן צו אים:
לאז פונאנדער דינע פליגלען. לאז פונאנדער, מיר זייען
מיט דיר!

און הינקערל האט דערשפירט, ווי עס לאזן זיך פונאנדער זייען
פליגלען, לאנגע און מעכטיקע, ווי ביי א ים-אדלער, און ער איז
ארבינגעשפרונגען אין די שוימיקע כוואליעס. ער געדענקט אליין
ניט, ווי ער האט אונגעכאפט דעם שנידער, ווי יענער האט זיך
געראנגלט מיט אים. ווייל בעת א מענטש טרינקט זיך, שלעפט ער
נאך זיך צום גרונט דעם, וואס ציט אים אויס א האנט.

הינקערל האט אים ניט אפגעלאזן און זיך ניט געלאזט
אראפציען צום גרונט. ער איז געשווימען האלטנדיק דעם אומ-
גליקלעכן שנידער. די כוואליעס האבן אים געטראגן צום אפענעם
ים. אבער ער האט זיך מיט דער גרעסטער אנטרענגונג צוגע-
צויגן צו א פעלד און האט אהין ארויסגעשלעפט דעם הויקער,
וואס איז איצט געלעגן אויף דער ערד אן באוויסטזיין.

הינקערלען האט זיך אפגעזאכט, אז דאס איז א קלום. ער
איז געווען א געפילדעטער מענטש. אבער אין דעם מאמענט האט
ער געגלויבט. אז די גוטע גימסטער האבן אים געהאלפן אין זיין
מוטיקער טאט.

— איך דאנק אביך. מיינע טייערע גימסטערן — האט ער אויס-

געשרייען.

ערד האָט איבערגעקערט דעם שנידער מיטן פֿנים צו דער
ערד, דאָס האָסער זאָל זיך אַרויסגיטן פֿון זיין מויל, פֿון די
אויערן און כּוּן דער נאָז. דערנאָך האָט ער אים אָנגעהויבן ריבן.

צו אויף לינקס איז געקומען צו זיך און האָט אָנגעהויבן
שרייען, הי אָן זיך. אין שרעק האָט ער זיך געוואָלט הידער האַרפֿן
אין האָסער און צושוימען צום ברעג. אָבער הינקערל האָט אים
א גוטן קלאַפּ געגעבן און אָנגעשרייען אויף אים. דאָן האָט ער
זיך אָפּגעטשוכעט.

— האָט ניט קיין מוֹרָא פֿאַר מיר — האָט הינקערל צו אים
גערעדט — איך האָב דאָך אַפֿך גערעטעוועט. האַרט אויף אַ חילע.
עס וועט זיך אָנהייבן דער אָפּפֿלוס, וועלן מיר מיט דער טרו-
קענער ערד צוגיין צום ברעג. איך האָב אַפֿך קוים דערהארעמט,
אָבער אַז איר וועט זיך איצט אָפּטונקען אין קאַלטן האָסער.
וועט איר שטאַרבן.

צו-אויף-לינקס האָט געפֿאַלגט. הינקערל האָט אים געגעבן
אַ שטיקל פֿרויט און געמאַכט פֿאַר אים אַ פֿייער פֿון טרוקענעם
גראַז, ער זאָל זיך דערוואַרעמען.

אַ דערוואַרעמטער און דערקוויקטער האָט ער דערציילט.
הי אַזוי ער איז אהער געקומען.

פֿון דעם טאָג אָן, וואָס ער האָט דערזען אויף הינקערלס
היטל די דריי טייערע פעדערן, האָט ער זיך ניט געקענט באַ-
רויקן. ער האָט פֿאַרשטאַנען, אַז הינקערל האָט זיי געפֿונען אויף
די געפֿערלעכע שפיצן, און ער האָט באַשלאָסן זיך אַהין צו
פֿאַרקלעבן און געפֿינען די פֿייגל מיט די טייערע פעדערן. אָבער
אין דער לעצטער מינוט האָט אים ניט געקלעקט קיין מוט. ער
האָט ניט געוואָגט צו קריכן אויסן שפיץ און האָט זיך אומגע-
קערט. דערהילע האָט זיך אָנגעהויבן דער צופֿלוס. ער איז
אַרויפגעקראָכן אויף אַ צווייטן פעלז פֿרי זיך צו ראַטעווען פֿון
האַסער. אָבער כּוּן דאָרטן איז ער אַראָפּגעפֿאַלן און וואָס חבֿטער
איז געווען, הייס דאָך הינקערל.

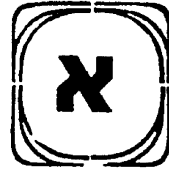
פֿון זינע רייד איז קענטיק געווען, אַז ער גלויבט אויף
אַן אָמת, אַז הינקערל קען זיך מיטן טבחל, און דער טבחל
אַליין האָט אים געהאַלטן געפֿינען די פעדערן.

דער חפלה איז אויפגעגאנגען די זון. עס האט זיך אָנגעהויבן
דער אָפּפלוס און מע האט געקענט גיין.
הינקערל האט געוואלט וואס גיכער זיך באַפרייען פון
שניידער. ער האט אים דערלאנגט א פאַר זילבערנע מטביעס
און געזאגט צו אים:
— איצט קענט איר רויק גיין, פון האנען איר זיבט געקומען.
קיין געפאר איז מער ניטאָ. גייט זיך אפך געזונטערהייט.
דער שניידער איז אָבער ניט אָפגעטראַטן פון אים. ער האט
געוואלט ארויסקריגן, וווּ די פייגל באַהאַלטן זיך ביי טאָג.
אז זיי פליען ארום ביי נאַכט האט ער געוויסט.
הינקערל האט אים געענטפערט:
— דאָס חעל איך אפך קיין מאָל ניט אויסזאָגן. איך ווייס,
אז איר העט צוהרגענען די פייגל צוליב זייערע פעדערן, און איך
חיל ניט, מע זאָל זיי טויטן.
מיט אַ מאָל האט זיך דערהערט אַ קלאַפ ווי פון אַ שטאַרקן
דונער. ס'איז אָבער ניט געווען קיין דונער: דאָס איז אַפּגעפאלן
דער פעלז מיט הינקערלס הייל.
דער שניידער איז אין גרויס שרעק אַזעקגעלאָפן פון
יינגל.
הינקערל איז נאָר לאַנג געשטאַנען און געקוקט מיט טרויער
אויף דעם אָרט פון דער צעשטערונג. דער פעלז און די הייל
זינען אים געווען זוי טייער. ער האט דאָרטן פאַרבראַכט
אזוינע גליקלעכע טעג. ער האט אָבער געמוזט גיין אַהיים.
דאָס איז געווען דער לעצטער טאָג פון זיין אורלויב.
אונטערדעגנט האט ער אָנגעקליבן זעלטענע געחיקסן.
דאָס איז געווען אַ מַתָּה פאַר דעם אפטייקער.
צום פאַסטאָר איז ער געקומען ביי נאַכט. ער האט געוואלט,
אז קיינער זאָל ניט זען זינע פייגל. דער פאַסטאָר האט זיך
זייער דערפרייט מיט דער טייערער כתנא.
הינקערל האט געוויסט, אז ער גייט איבער זינע געשלינגלטע
פרינד אין גוטע הענט. דער פאַסטאָר העט זאָרגן וועגן זיי ווי
אַ פאַטער.
הינקערל האט מער נישט אָנגעזעטן דעם פאַסטאָר. ער זאָל
ניט דערציילן דעם באַראָן, פון האנען ער האט די פייגל, אויב

ער וועט זיך דערוויסן, אז הינקערל האָט זיי געבראַכט, וועט ער
פאַרלאַנגען, אז מע זאָל זיי צוהרגענען און אַנשטאַפּן פאַר זיין
מוזי.

דער פּאַסטאָר האָט אים צוגעזאָגט קיין מאָל דעם באַראָן
ניט אויסצוזאָגן דעם סוד.
פּ נאַכט האָט זיך הינקערל אַ טרויעריקער אומגעקערט
צ'ריק אין שלאָס.

ויף מאַרגן אין דער פרי האָט שוין הינקערל חידער
 געאַרבעט ביים באַראָן. זיין פֿנים איז געווען אַ פריי-
 לעכער. עס האָט זיך געדאַכט, אז ער האָט זיך אויס-
 געהיילט פון זיין אומעט. אָבער אין צוויי טעג אַרום
 איז ער שוין ווידער געווען בלייך און אומעטיק.

דער באַראָן האָט אים געפרעגט:

— וואָס איז מיט דיר?

אויף דעם האָט אים הינקערל געענטפערט:

— איך פיל, אז איך מוז אַוועקפאַרן. איך קען דאָ מער ניט
 לעבן; איך האָב געמיינט, אז די פרישע לופט און דער שפּאַציר
 וועלן מיך אויסהיילן. אָבער דאָס איז געווען אַ טעות. מיך אויס-
 צוהיילן דאַרף געווערן ניט קיין וואָך. נאָר אַ סך מער צייט.
 אָפּשן אַ יאָר אָדער אַפילו מער. הייבט, הייס איך אַליין ניט.
 נעמט צו פון מיר אַלץ. וואָס איר גיט מיר. איך בין דאָס נישט
 ווערט. אָבער בייזערט זיך ניט אויף מיר. איך וועל שטאַרבן
 פון אומעט. דאָן וועל איך שוין די פרייהייט ניט דאַרפן.

דער באַראָן איז געווען אַ גוטער מענטש. ער האָט שוין מער
 ניט געוואָלט שטערן הינקערלען. אָבער אידער ער לאָזט זיך אין
 געפערלעכע וועגן, בעט אים דער באַראָן, ער זאָל עפענען זיין
 האַרץ. דער באַראָן האָט אַלץ ניט געקענט פאַרשטיין. פאַר וואָס
 הינקערל וויל אַוועקפאַרן און לעבן נאָר אַליין.

— גוט, — האָט הינקערל געזאָגט — איך וועל אַמך אַלץ דער-
 ציילן. איך האָב אָבער בורא, אז איר וועט מיך האַלטן פאַר אַ
 משוגענעם אָדער פאַר אַן אידיאָט. איך האָב ליב פייגל, אָבער
 ניט קיין טויטע, נאָר לעבעדיקע, און איך וויל לעבן מיט זיי.
 איר האָב אויך ליב פייגל, אויף בילדער, וויל אַ מאַלער קען
 אין זיין בילד פאַרשטעלן זיי ווי זיי לעבן. מיר דאַכט, אז איך
 וואָלט אויך געקענט אַנמאַלן פייגל, זיי זאָלן אויסזען ווי לעבע-
 דיקע. אָבער אַנשטאַפן פייגל — פון אַט דער אַרבעט עקלט מיך.
 אייביק לעבן צווישן טויטע, אויפשניידן זייער טויטן גוף און
 אַנשטאַפן אים — דאָס קען איך ניט... גאָר אָפט זוכט זיך מיר, אז
 איך בין אַליין אַ טויטער. ווען איך גיי פאַרביי די גלעזערנע

שאפעט, ווי עס שטייען די אָנגעשטאַפּטע פייגל, דוכט זיך מיר, אז זיי קלאָפּן מיט די שנאָבלען אין גלאָז און פּאָדערן; איך זאָל זיי אַרויסלאָזן אויף דער פּרוב. אָמת, ניט איך האָב זיי צוגע-הרגעט. נאָר איין מאָל אין לעבן האָב איך צוגעהרגעט אַ פּויגל. איך בין דאָן געווען הונגעריק. אָבער ביז איצט קען איך זיך ניט צאַרוויקן, וואָס איך האָב דאָס געטאָן. מײן געמיסן מאַטערט מיר. אָמת, איך הרגע אלײן ניט קײן פּײַגל, אָבער איך לעב דאָך פון דעם, וואָס איך שטאַפּ זיי אָן, ווען אַנדערע הרגענען זיי. דאָס קען איך-זיך ניט מוחל זײן. און ס'איז דאָ נאָך עפעס, וואָס איך וואָג ניט אַמך צו זאָגן.

— וואָס נאָך? — האָט געפרעגט דער באַראָן. — באַהאַלט קײן זאך ניט פון מיר, דײן בעסטן פּרײַנד.

— אויב אַזוי, הערט מיר אויס — האָט הינקערל געזאָגט — מע זאָגט, אז פּײַגל רײדן זיך צונויף צווישן זיך דורך געשרײען און געזאָנג. קײנער פאַרשטייט ניט זײער שפּראַך. עס זײנען אָבער פאַראַן פּײַגל, וואָס איך פאַרשטיי זײער שפּראַך. זיי זאָגן מיר אונטער, וואָס איך זאָל טאָן, ווען איך פאַרליר זיך. אָדער ווען איך שרעק זיך פאַר עפעס, זיי וועקן אין מיר מוט. אַ דאַנק זיי לאָזן זיך בײַ מיר פונאַנדער פּליגלען און איך הייס ניט פון שרעק. אַזוי איז שוין געווען מיט מיר עטלעכע מאָל אין מײן לעבן... אָבער דאָ הער איך ניט די שטימען, וואָס מאַכן מיר שטאַרק און מוטיק. איך מוז הידער זײן אויף דער פּרײַער נאַטור, רײזן, זען די העלט און איר נאַטור. איך וועל זיך געוויס אומ-קערן צו אַמך, איך וועל אַמך דערצײלן, וואָס איך האָב זיך דערוואַסט אין דער נאַטור. שוין אַ פאַר מאָל האָבן מיר די זעלביקע שטימען אָנגעהויבן דעם וועג צו מײן פּאַטערס הויז. אַזוי וועלן זיי מיר ברענגען אויך צו אַמך, אָבער נאָר דאָן, ווען איך וועל ווערן אַן אָמתער געלערנטער.

דער באַראָן האָט געגעבן הינקערלען געלט אויפן וועג און הינקערל איז מיט אַ גרויסער שיף אַזעקגעפאַרן קײן ענגלאַנד. פון דאָרטן איז ער געפאַרן קײן שאַטלאַנד, קײן אירלאַנד און אויף די דערבייקע אינדזלען.

ער איז געווען פּרוב און האָט זיך געפילט גליקלעך.
געלעבט האָט ער אין גאַנץ הילדע איינזאַמע ערטער.

ער האָט זיך דערחויט זייער פיל, און אלץ אליין. אָן קיינעמס הילף.

אין אַ יאָר אַרום האָט ער זיך אומגעקערט צום באַראָן. הינקערל האָט ביי אים פאַרבראַכט עטלעכע חאָכן. דערנאָך איז ער חידער אַזעקגעפאַרן. ער איז אויסגעווען אין דער שוויץ, און דייטשלאַנד, אפילו אין פוילן. דערנאָך איז ער אויסגעפאַרן דעם גאַנצן צפון פון רוסלאַנד און אַ טייל פון אַזיע. ער פלעגט קיין מאָל נישט צוהרגענען קיין פויגל, אָבער טויטע פויגל פלעגט ער קויפן ביי יעגער, פלעגט זיי אַנשטאָפן און זיי שיקן צום באַראָן. אויף אַזאָן אופן איז דעם באַראָנס זאַמלונג פון פויגל גע-
וואָרן די ריכטיקע אין פראַנקרײַך.

אָבער נאָך וויכטיקער זינען געווען די באַפאַכטונגען. וואָס הינקערל האָט געמאַכט. ער האָט אַריינגעבראַכט זייער פיל נישט אין דער פויגל-וויסנשאַפט; ער האָט אויפגעקלערט זייער פיל דערשיינונגען פון דעם פויגל-לעבן.

דער באַראָן האָט פאַרשריבן אַלע אַנטדעקונגען, וואָס הינקערל האָט געמאַכט, און האָט אַרויסגעגעבן זייער אַ וויכטיק וויסנשאַפטלעך בוך, וווּ דאָס אלץ איז געווען באַשריבן. ער האָט אָבער פאַרגעסן אַנצושריבן אויפן בוך, ווער דער אמתער שרייבער איז געווען, און דערפאַר האָט מען לאַנג געמיינט, אז דער באַראָן אליין האָט געמאַכט די אַלע וויכטיקע וויסנשאַפט-לעכע אַנטדעקונגען.

הינקערל האָט נישט געזוכט קיין פֿבויה, און אים האָט דאָס נישט געאַרט. ער איז געווען גליקלעך, וואָס ער ריזט און וואָס זינע אַנטדעקונגען מאַכן ריכער די וויסנשאַפט.

דער באַראָן האָט אָפּגעדאַנקט הינקערלעך: פאַרן טויט האָט ער אים איבערגעלאָזן זיין גאַנצן פאַרמעגן.

דעם באַראָנס פלימעניקעס האָט דאָס פאַרדראָסן, און זיי האָבן פאַרפירט אַ פראַצעס קעגן הינקערלעך.

הינקערל האָט נישט ליב געהאַט זיך צו מישפּטן און ער איז דורכגעקומען מיט זיי מיט גוטן. ער האָט זיך אָפּגעזאָגט פון דעם גרעסטן חלק און האָט איבערגעלאָזן פאַר זיך נאָר דעם שלאַס מיטן מוזיי און אַ קליין שטיקל ערד, ער זאָל קענען באַשיידן לעבן און ריזן אָן גרויסע באַקוועמלעכקייטן.

הינקערל האָט באַזעצט אין שלאַס זיין פאַמיליע און דעם
גוטן פעטערס פאַמיליע.

אַליין פלעגט ער שטענדיק אַרומפאַרן.

אַ מאָל פלעגט ער פאַרפאַלן זערו אױף עטלעכע יאָר.
דאָס פלעגט ער זיך פאַרקלעבן אין אַזוינע חילדע ערטער.
פון האַנען עס פלעגן ניט גיין קיין בריוו.

הינקערל איז געווען זייער באַשיידן, געדולדיק און גוט צו
אַלעמען. ער פלעגט אַזעקגעבן מער, חי זינע מיטלען פלעגן
דאָס דערלאָזן.

געלערנטע נאַטוראַליסטן, וואָס האָבן זיך באַגעגנט מיט
אים אױף היסנשאַפטלעכע עקסקורסיעס, האָבן דערציילט, אז ער
איז געווען זייער גרויסהאַרציק און מוטיק.
אַליין פלעגט ער קיין מאָל זעגן זיך ניט דערציילן קיין אײן
וואָרט.

יאָרן זינען אַזעק. הינקערל איז אַלט געוואָרן.
אײן מאָל האָט ער פאַרבראַכט אַ זומער אין קאַלטן לאַפּ-
לאַנד. ער האָט דאָ געפאַרשט דאָס לעבן פון די פייגל, וואָס
הייסן אַזענטלעך אַדער גאַנאַרעס. דאָ האָט ער זיך שטאַרק
פאַרקילט און האָט שוין ניט געקענט אַרומפאַרן. פון דעם איז
אױף אים חידער אַנגעפאַלן אַ גרויסער אומעט, און ער האָט
ווידער אַנגעהויבן הינקען.

די לעצטע טעג פון זיין לעבן האָט ער זיך פאַרנומען מיט
מאַלעריי. זינע בילדער האָט מען געשאַצט זייער הויך.
ער האָט געפילט אז ס'איז אים געבליבן ניט פיל צו לעבן.
און ער האָט אַנגעהויבן פונאַנדערצושענקען זינע זאַמלונגען.
ער האָט זייער שיקט אין מוזייען און צו געלערנטע, דערבײַ פלעגט
ער אַלע מאָל צושריבן זייער היכטיקע באַמערקונגען זעגן די
פייגל און קיין מאָל ניט אונטערשריבן זיין נאָמען. ער האָט ניט
געוואָלט, מע זאָל ריידן זעגן אים, און דאָך האָבן אים אַלע
געקענט און געליבט. עס זינען אַפילו געווען פרענד, וואָס
זינען גרייט געווען אַזעקצוגעבן זייער לעבן פאַר אים.

דערפילנדיק, אז דער טויט איז נאָענט, האָט ער געוואָלט
זיך נאָך אַ מאָל אַבנקוקן אױפן גרויסן פעלו. זינע געטרײַע
פריינד, דער אַפטיקער און דער פאַסטאָר, זינען געווען אַ סך

עלטער פון אים, אָבער נאָך שטאַרק און צו מוט. זיי האָבן אים
זייער געהאַלט באַגלייטן.

הינקערל האָט זיי באַדאַנקט און געבעטן, מע זאָל אים
לאָזן גיין אליין. זיי האָבן אים ניט געהאַלט שטערן און זינען
ניט מיטגעגאַנגען. ער האָט געמוזט צוזאָגן, אז ער וועט ניט
אחעקגיין צו וועט מיטן ברעג פון ים.

ס'איז נאכט געהאַרן. הינקערל האָט זיך ניט אומגעקערט.
זינע ברידער, פלימעניקעס און געטרעפּע פריינד זינען געהאַרן
אומרויק. זיי זינען אים געגאַנגען זוכן מיט פּאַקעלן. אָבער
אומזיסט האָבן זיי אים געזוכט אַ גאַנצע נאַכט.

אויף מאָרגן אין דער פרי האָט מען אים חידער געזוכט,
זיך נאָכגעפרעגט צו אלעמען.

אויף די דיונעס האָט געהערשט אַ שטילקייט, און דער ים
האַט ניט אַרויסגעחאַרפן קיין טויטן קערפּער.

אַן אלטע פרוי, וואָס האָט געפאַנגען ראַקעס אויפן ברעג,
האַט דערציילט, אז זי האָט געזען אַ חונדערלעך-גרויסן ים-פּויגל,
וואָס אזא האָט זי נאָך קיין מאָל ניט געזען. ער איז פאַרביי-
געפּלויגן גאַר נידעריק, האָט שיר ניט אָנגערירט איר קאָפּ און
דערביי געשרייען מיטן קול פון דעם גוטן הערן, דעם געלערנטן:
— זינט געזונט, גוטע מענטשן, טרויערט נישט איבער מיר.

איך האָב חידער פונאַנדערגעלאָזן מבינע פליגלען!

וויכטיקע ניים אין דער יידישער קינדער-ליטעראטור

אין סאַרלאַג גרינינקע ביימעלעך, רעדאַקטירט פון ש. באַסטאָמסקי,
זינען דערשינען פּאַלגנדיקע באַרימטע ביכער פאַר קינדער:

1. מיני און מאַני—דער עסקימאַסישער צוילינג (אילוסטירט)
2. די קליינע האַלענדער
3. די געוואַגטע — קינדער פון דער שטיינצייט
אַלע דריי ביכער—פון דער באַרימטער ענגלישער קינדער-שריבערין
ליוסי פיטש-פערקינס, איבערגעזעצט פון העלענע כאַצקעלס.
4. די זילבערנע גליטשערס
לויט סטאַל, יידיש—העלענע כאַצקעלס.
אין ניכען דערשינען אין דער איבערזעצונג (פון אַריגינאַל)
פון העלענע כאַצקעלס פּאַלגנדיקע ביכער פאַר קינדער:
5. אַן אַ היים—שפּאַנענדיקע דערציילונג פון העקטאָר מאַלאַ.
6. די פּליגלען פון מוט — פון דזשאַרזש זאַנד.
7. וואָס מיט אַ קליינעם ינגל האָט פּאַסירט — אוידאַ.
8. דער קליינער לאַרד — פון ס. בערנעס.
9. קעק—דער קליינער עסקימאַס—פון וו. אירוויין און וו. סטיפענסאָן.
10. די קליינע שוויצערס (לענעלי און סעפּי)
פון ליוסי פיטש-פערקינס.

מיט באַשטעלונגען זיך ווענדן:

S. Bastomski. Wilno. Stefańska 24.

